

Iva Adamcová
odpovídá na vaše dotazy

květen 2020

Iva Adamcová – Odpovědi / Květen 2020

Moc tě zdravím, Ivanko. Srdečně bych tě chtěla požádat o radu a zároveň budu sdílet rodinný příběh, který by mohl pomoci rodičům i mladistvým posluchačům, které ještě hmota láká na prostředky tohoto hmotného světa. Jedná se o opravdu netradiční příběh. Nebudu jmenovat pravé jméno svého syna pro zachování anonymity. Nebylo by mu příjemné, kdyby zaznělo jeho pravé jméno. Pro tento příběh ho nazvu například Honza.

Honza je slavnou osobností pro dnešní mladistvé. Setkává se s obrovskou zkouškou ve formě slávy, uznání a také velkým množstvím finančního toku. Stále si drží svou skromnost a nepodléhá penězům ani uznání, ba naopak, zpočátku býval smutný, protože nemohl najít pravé přátele a časem už ani nevěděl, jestli s ním lidé baví proto, kým je, nebo jen díky jeho popularitě nebo penězům. Z financí zaopatřil nás rodiče, prarodiče, zbytek odkládá a šetří.

Co byl ale Honzův kámen úrazu, právě ona skupina nejbližších, se kterými pracuje. V Praze lidé na této společenské úrovni zkouší různé experimenty jen tak pro zvědavost a pro změněné stavy vědomí. A i náš Honzík tomuto neodolal. Nevěděla jsem to, věděl to jenom Honzíkův starší bratr. A uplynula delší doba a Honzík podstoupil jistý pobyt ve tmě, kde strávil necelé dva týdny za úplné tmy o samotě, bez jakékoliv sociální interakce. Chtěl si urovnat myšlenky, na chvíli si odpočinout od denního shonu, do kterého se svou prací dostal, tak se rozhodl podstoupit tuto na první pohled nevinnou metodu. Honzík přijel domů s pláčem, psychicky se mi složil doslova do klína, jako když byl malé dítě. Přiznal se mi, že zkoušel drogy. Povyprávěl mi o svých zážitcích. Jeden by opravdu nevěřil, co vše existuje za podpůrné látky a jedy, od durmanu přes marihuanu a další látky navozující silné halucinační stavy. Honza měl speciální odrůdu šalvěje, ano, opravdu šalvěje, která mu navodila naprostou paralýzu těla. A jak sám popsal, odnesla ho úplně pryč. Při svém zážitku viděl úplně jiný svět ve zkreslené formě. Žil v něm. Nebylo to jako sen, byla to realita, ve které existoval a kterou naprosto plně procítil. Říkal, že byl sám vyděšený intenzitou tohoto zážitku. Nedělo se to jenom v hlavě jako sen, ale naprosta, úplná realita. Všechno bylo pro Honzu matoucí, po delší době už i děsivé, protože neměl nad ničím kontrolu a cítil, že ho ovládají jiné bytosti, a on je naprosto bezmocný a ztracený. Ze zážitku se otřepal, protože měl kolem sebe lidi, co to s ním sdíleli. Ale jakmile se po roce po této zkušenosti s šalvějí a dalšími látkami, jak se mi přiznal, vydal na pobyt ve tmě, vše se změnilo. Svůj čas tam trávil cvičením, meditací a přemýšlením. Po dvou dnech odpadly myšlenky v tradiční formě. Nastoupily existenční otázky a strachy. Byl

zmatený, co se týče času a prostoru, protože v úplné tmě a tichu nevěděl, zda je den či noc. Dny mohl počítat jen tak, že mu jedenkrát denně nosili jídlo. Po víc, než týdnů začal mít halucinace. Prvně se jeho mozek přizpůsoboval tmě, a ta začala problikávat a vlnit se. Postupně nabývaly halucinace na intenzitě. Po dalších následujících dnech utrpení tento experiment vzdal a přijel za mnou domů. Mezi dveřmi stála úplná troska. Celý se trásl, měnil barvy jako chameleon a vzlykal několik hodin v mé náruči. Honzovi tato zkušenost rozhodla realitu, kdy sám sobě neustále klade otázku, co je vlastně skutečné, kdy lidský mozek dokáže člověka ošálit a odnést ho někam úplně jinam a přitom dokáže vše plně prožívat, jako by žil jinou realitu.

Otázkou je, je tato realita skutečná Ivanko? Honzík to přirovnal ke zkreslené pohádce, kde je celý svět kreslený a nepříjemně barevný. Takto budou vypadat časem následující dimenze? A co ty kreslené bytosti, které s Honzíkem mluvily a ovládaly ho? Byl naprosto bezmocný. Mně osobně se honí hlavou především, jestli se to odehrávalo v jeho hmotném těle, i když si myslel, že ho drogy odnesly do lepších prostorů, a pod vlivem mozku viděl intenzivní halucinace nebo se opravdu dostal do jiných světů?

Slyšela jsem v audiích o marihuaně a drogově závislých, příběhy rodičů a podobně. Nikde jsem však nenašla odpovědi na výše popsané otázky.

Honza má teď veliký problém s prací, není ve stavu, kdy je schopen pokračovat. Bereme to pozitivně. A ať to dopadne jak chce, zachováváme chladnou hlavu, stejně je to předem dané. Celou situaci vnímám jako obrovské zkoušky pro všechny zúčastněné. A vím, že klid, pokora a láska je to jediné, co nám to pomůže překonat. Jsem nesmírně vděčná za to, že se mi s důvěrou Honza svěřil. A myslím, že celý tento zážitek se stal, aby změnil chod svého života, možná i práci, a přehodnotil své cíle. Je už jenom na něm, jak se s tím popere. Mohu mu alespoň jako matka pomoci po psychické stránce. A také s ním probrat duchovní otázky, na které alespoň znám odpověď a uklidnit ho. Společně zvládneme strachy a manžel má s Honzou teď mnohem lepší vztah.

Děkuji ti Ivanko, za sebe, za Honzika a celou rodinu, pokud si na tento dotaz a příběh najdeš čas. Odpověď nám bude opravdu obrovským přínosem. Moc, moc děkuji. S láskou a pusou XY.

Zvědavost. Člověka na jeho cestě osudem a vývojem v jisté fázi přepadá obrovská zvědavost, jak to vlastně je. A protože jsme si prošli dlouhou cestou, vývojem a časoprostorová křivka ve svém číselné řadě nabyla velkou intenzitu, proto je veliké množství lidí, kteří se dnes objevují v různých třídách, o kterých jsem mluvila a o jejichž existenci jsem se s vámi podělila.

Zvědavost prozkoumat jaké to je, kde a kdy... Vy si ale máte zažívat svůj osud tady a teď. Ano. Honzík má ve svém osudu mít dobrou, opakuji, dobrou zkušenost, kterou nyní prožil.

Já se teď zdánlivě vrátím zpátky k výroku Krista, a k bibli, který vás nabádá, abyste byli chudí v Duchu. Chudý v Duchu znamená, že si nepřivlastňuji hru tohoto světa, to znamená tohoto života. Jestliže si budu přivlastňovat svoje tělo, budu se urážet, když někdo Ivu urazí. Nebo si budu přivlastňovat pýchu, když ji hodně pochválí. Musím být inertní. Když si budu přivlastňovat chudobu, budu běsnit. Když si budu přivlastňovat bohatství, budu pyšná, budu se předvádět. Když si budu přivlastňovat své děti, budu je povyšovat nad ostatní, kteří jsou stejní v Duchu a stejně hodnotní. A je tam velké množství věcí, které najednou se vám pokříví, jako když se díváte do křivého zrcadla a vypadáte znetvořeně.

Vrátím se teď k tomu příběhu. To, co se vám ve skutečnosti stane tady a teď. To, co prožijete v nějakém dramatu. A Honzík už je asi velice vyspělá duše, protože sám vnímal a zůstával pokorný a skromný. I když vydělával velké množství peněz, zaopatřil rodinu. A také zjistil, že ten, kdo je na špici, ten, kdo je slavný, o kterém se mluví, bývá sám. Nezná své okolí. Takový člověk se bojí třeba i oženit, protože neví, jestli jeho žena si ho vzala z lásky k němu anebo k jeho majetku.

Jsou věci, které si musí každý z nás odhalit a projít ve správný čas. Stav Ducha je vždy teď, v tomto okamžiku jeden jediný a dokonalý Bůh. A teď si vezměte, že ten Bůh se rozdělí na ohromné množství částíček. A ty částičky vytváří velikou frontu. Dlouhatánskou frontu, která je nekonečná. A jeden, druhý, třetí, čtvrtý..., stý..., milióntý..., se tam pomalu vsunují a nastupují do rolí, které si mají odžívat. Tato číselná řada je něco, co neustále pokračuje. My nemůžeme vždy mít tady a teď na planetě dva stejné osudy. Ale pozor, v každém teď je jeden celý, kompletní Bůh, který v té časoprostorové křivce a v tomto okamžiku zažívá kompletní veškeré varianty možných situací a stavů. V tomto teď je dokonalý. V tomto teď se poučuje a odráží se do dalších možných, nejenom okamžiků, ale i životů. Tehdy se stává, že jenom v přijetí, a to už je naplánované, jestli to dokáže, anebo v nepřijetí se bude odehrávat jeho vlastně další vstup v té nekonečné číselné řadě.

Už i bílá magie ví, že existují všechny možné varianty, jenom si myslí, že svým jiným rozhodnutím je můžeme změnit. Ne. Vy už jste si navolili osud svého vlastního těla takový, jaký má být a jak zareagujete, abyste si vybrali zkušenost.

To, co tam teď zažil Honzík, je stav, kdy hledal vlastně sám sebe. A dneska už ví, že to bylo zbytečné. Ale zároveň to nebylo zbytečné, on si šel pro zkušenost. Pokud se na to podívá v pokoře, že je rád, že se to stalo, že mu to osvětlilo, že už nikdy do takovýchto věcí nepůjde a ještě to poslouží druhým lidem s tím, že bude sdílet tento příběh, aby se poučili i jiní, kteří to uslyší. A je jedno, jestli konkrétní lidé, kteří si pak jednou ty drogy vyzkouší, když neposlechnou, anebo nevyzkouší, když poslechnou. Ale pozor, také i jejich rodiny, které teď poslouchají, aby se mohly zachovat v přijetí. Ano, vůbec nic se neděje. I tohle si nemusíte nechat ve vlastnění vašeho těla.

Nedávno jsem vysvětlovala na facebookové skupině, že vlastně žena, která si od přátel, tuším, že to také bylo v Praze, nechala aplikovat ayahuascu, aby se zbavila nějakých svých zdánlivých problémů, které dnes jí připadají úplně minimální, si prožila stavy v ayahuasce, kdy z toho byla obrovsky vyděšená. A trvalo jí hodně dlouho, než se narovnala. Vy se pod touto látkou chcete vlastně dostat ze zvědavosti z toho bodu, ve kterém tady žijete tento život, do stavů a do bodů, kam ve své časoprostorové křivce teprve dolezete. To znamená, že dnešní hmota to nedává.

Zkuste si vzpomenout, že jsem vysvětlovala na základních přednáškách, že vy jste vlastně připravováni každým okamžikem, tím utrpením ve 3D a zvyšováním odolnosti vaší hmotné složky, to znamená vašeho nosiče – těla, ve kterém žije vaše vědomí, na své skutečné božství. Kdyby to božství přišlo dřív, než ho unesete, tak se roztečete jako máslo na plotěnce. Neunesli byste to. Teprve se jako Bůh narodíte, jako čisté vědomí, které nepodléhá odporům těla. To znamená i té zvědavosti, pomyslné, nebo dosažení jistých duchovních cílů anebo snažením se dosáhnout jistých duchovních vlastností, kterými chcete třeba očarovat svět nebo ohromit svět, tak se dostáváte do obrovských problémů.

Takže, jste naprosto dokonalá, Štěpánko, pokora a láska pomůže, jediná. Vysvětlíte vašemu synovi, že bylo vlastně dobré, že si to prožil. Jakmile bude hodnotit, že odmítne tento děj ve svém životě, tak ho poznamená a bude ho pronásledovat dál. Vše bylo dobré tak, jak jste chtěli, protože i tohle bylo součástí jeho osudu. Jinak by si nevyzkoušel, že takovéto věci existují. Ponese si to dál pouze v klidu, v přijetí tohoto těla.

Kdysi dávno jsem vysvětlovala, že třeba člověk, dejme tomu žena, bude znásilněná. A když to nedá v pokoře... Pokora, to znamená – stalo se to, napravím to mechanicky, umyji se, nechám se vyšetřit na AIDS, nechám se vyšetřit jestli nejsem těhotná a tím to uzavřu. Nebudu uražená, vyděšená, že někdo zaútočil na mé tělo. Ano, tahle žena si to samozřejmě zasloužila. Mohou tam být dejme tomu nějaké výstřelky v módě, předvádění, snaha o nějaký flirt, vyzývavost. Jsou různé varianty lidského chování, které pak navozují stavy, že když pak přijde útok, ten člověk je z toho zdemolovaný, zdrcený. Všechno jsme si zavinili sami, protože jsme potřebovali získat zkušenost. Ale tehdy, když se to stane, je dobře pro mě, že se to stane, protože já se zbavím těch svých původních zvyků. Když to nebude dobře, bude se mi to opakovat v životě. Buď zase mému tělu nebo tělům mých bližních, mému dítěti, mému vnoučeti, kamarádce a neustále se to někde kolem mě bude objevovat.

Takže, vzkaz pro Honzu: Honzo, přijmi to, bylo to dobře. Neboj se toho, co jsi viděl. Viděl jsi normální a správné věci, které ale byly tvou hmotou těla překrouceny jako v tom křivém zrcadle, které dnes nedokážeš ještě samozřejmě pochopit. Až tam doležeš do té doby, kterou jsi zahlédl ve svém těle, protože tyhle látky vás vymrští do jiné časoprostorové vrstvy, ve které se ještě neumíte orientovat. Teď jsi ve svém těle, užívej si s vděkem tento svůj život, úžasnou mámu, tátu, sourozence. Buď pokračuj ve své práci rád anebo změň práci, když už budeš vidět, jaké hodnoty tady jsou správné. Správné hodnoty se týkají pouze srdce, ne materiálního světa. To už jsi jistě zjistil. Přeji hodně sil a hodně štěstí. Vůbec o nic nejde.

Drahá Ivanko, chtěl bych se zeptat, jestli se dá v situaci, ve které je nejbližší kamarádka mé sestry, ještě něco dělat. Nejmenovaná kamarádka, buněčka XY, prožila silné trauma ze ztráty matky ve svých patnácti letech. Ta přišla o život, když jela na kole. XY tvrdí, že je to pro ni tak těžká ztráta, že chce odejít za svou matkou a proto si přála zemřít, načež si přitáhla do svého života rakovinu kůže. Doktoři tvrdili přes pět let, že má půl roku života. Ona se odmítá léčit a za svou rakovinu je ráda. Její okolí, moje sestra, která jí pomáhá s výchovou dvou synů a s domácností, kteří jsou v této životní situaci s ní, mám to vnímat tak, že v okolí potřebujeme přijmout to, že se někdo takto rozhodne a nemáme to odsuzovat? Přijmout a nevytvářet vůči tomu odpory? Není možné, aby se z tohoto traumatu z dětství dostala a uzdravila se? Pokud ti to čas a síla dovolí, budu vděčný za jakoukoliv odpověď. Jiří.

Tato žena zřejmě nenáviděla situaci, že přišla o matku. Stačí nenávidět sama k sobě, ke svému osudu, ve kterém se nacházím. Ale pozor, přání se samozřejmě splní. Vy si vytváříte i svojí nenávisť program a ten máte v těle. Ona si ale zřejmě neuvědomuje, že svým synům, kteří ještě evidentně nejsou dospělí, protože jim tam někdo pomáhá, tak připravuje to samé trauma, které zažila sama. Člověk, který bude tak nenávidět svůj osud, on si nebude uvědomovat, že je tím samým kamenem úrazu pro své nejbližší, které by měl milovat, pro děti, které porodil. Navíc se toho nikdy nezbaví, protože i v dalším životě budou pokračovat a navazovat odpory, které v tomto životě udělal. Takže je obrovským omylem, že se toho zbaví, protože to bude prožívat znovu, dokud nepochopí, že se má pouze z těchto věcí poučit.

A ty to samé. To jsi docela dobře odhadl. Nesmíš odsuzovat to, co si ta žena dělá. Ona si to dělá sama sobě. Když budeš odsuzovat tento děj, zase tobě se budou v tvém okolí projektovat podobní, kterým jakoby nebude pomoci a budou si přát nesmyslné věci, které se pak samozřejmě budou dít, abyste se poučili. Ano, tobě zbývá jenom to respektovat. Ale pokud to půjde, promluvit si s ní. Říkáš, že je to XY buněčka, pokud poslouchá, jestli to chápu dobře, že buněčka je někdo z I.A. skupiny, tak se velice mylí, že se toho zbaví. Jestliže já mám v osudu nastavenou ztrátu matky, zřejmě jsem někde v minulosti, v minulých inkarnacích těmito věcmi neprošla a znovu se mi to opakuje. Musí. Sedněte si s ní, pokud bude přístupná hovoru a pokuste se jí vysvětlit, že tím to nevyřeší. Ona musí přijmout i tu smrt matky – ano, je to můj osud, přišla jsem o maminku v patnácti letech, ale alespoň do patnácti jsem ji měla. Mohla jsem o ni přijít při porodu, mohla jsem o ni přijít v roce, ve dvou, v deseti. Patnáct let je krásná doba. A teď ponesu to, co mě moje maminka naučila ve svém životě. Tak to ponesu dál, aby tady trvalo to, co mě učila a aby to přetrvávalo v mých dětech, v jejich vnoučatech. Ale zášť všechno boří. Chce to sílu, trpělivost, ale rozhodně váš respekt, protože i ona se učí, ale i vy. Učíme se všichni vzájemně.

Moje zlatá Ivanko, zdravím tě z krásné, leč trošinku zamořené Prahy. Moc na tebe vzpomínám. Jakpak asi trávíš karanténu? No, jak, prací přece. Vždy, když něco nevím a ptám se, co by udělala Ivanka - a už vím. Karanténa je pro tebe, milá Ivanko, požehnáním, že. Nemusíš nikam

jezdit, můžeš přece jenom zvolnit, možná i odpočívat, aspoň trochu. A tak ti, milá Ivanko, karanténu přeji z celého srdce. Děkuji. Děkuji. Děkuji. Ivanko moje milá, mám k tobě prosbu. Mám kamarádku Katku, je jí padesát let a je to dcera mojí milé přítelkyně Irenky. Máme se moc rády. Katka ještě chtěla v únoru jet se mnou na hory, ale necítila se OK a zjistili jí rakovinu ve stydké kosti, v játrech a v plicích. Nyní je na opiátech a má veliké bolesti a pomalu odkládá kabátek. Šlo to velice rychle. Maminka Irenka, která je Tomášovka, trpí depresemi, téměř nefunguje. Vůbec nespí, pouze chvílku po lécích. Také byla na Slunečnici se mnou a na józe. Je to opravdu moc těžké a stále si opakuji všechna tvá nádherná moudra. Nyní už je povolen pohyb, jsem ochotna jim pomoci. Dojet a pomoci, vždy jsou obě moc rády, když jim zavolám. Katka stále věřila, že se uzdraví. A nyní jí dochází, co se děje a pláče. Já vím, musí přijmout svoji nemoc a smířit se i se smrtí. Ivanečko moje zlatá, jak jí mohu pomoci, aby pochopila. Jak mám najít vhodná slova. Obě mně říkají, že mi věří, že já jim dám duchovní útěchu, že jsem moudrá, bla, bla, bla, Ivanko, brečím teď Ivanko moje a nevím si rady. Prosím porad'. Katka věří v reinkarnaci, medituje, zpívá mantry, ale na I.A., kterou jsem jí loni doporučila, zatím neslyšela. No, Ivanko, asi o smrti mluvit, že. Vždyť se vlastně nic neděje. Ted' si uvědomuji, jak se o smrti vůbec nikde nemluví. Uvařila jsem Katce pampeliškový med. Objímám tě Ivanečko, jak je krásné, že tě máme. Štěpánka.

Štěpánečko, vždy, když člověk nezažívá odpor, když nebudeš litovat, nebudeš kritizovat těžkou situaci, tak budeš vědět, co budeš říkat, co máš té dotyčné říct, protože budete spojené nádoby. Je to systém, se kterým si ty rozhodně poradíš. Je zbytečné plakat před člověkem, který sám pláče. Pak nejste oporou, jste také plačícím tělem, a ten člověk se nemá oč opřít, nemá se s kým spojit.

Ano, správný pohled, o smrti se potřebuje mluvit, protože i smrt je součástí života, což si mnoho lidí neuvědomuje. A je krásné důstojně odcházet. Vyřešit si všechny věci, vyčistit si všechny dluhy, nejenom fyzické, ale i psychické. Popovídat si s každým, s kým bych si ještě popovídat mohl. A prožívat si věci, které mě unášejí z tohoto světa ven. To stačí.

Budeš jistě oporou pro svoji kamarádku Irenku. A i ona by měla přijmout to, co se odehrává. Vždyť když už jsou potom silné bolesti a extrémně silné stavy, kdy člověk vidí milovaného člověka jak trpí, tak už mu už skutečně přejete, když si představíte, že jste na jeho místě, že už mu dopřejete ten odchod. To stačí.

Ahoj Ivanka, sporadicky ti zvyknem písat' v situáciách, keď zažívam v živote skúšky. Zvládla som opakovanie ťažko chorého otca, takmer desať rokov, mamy po CMP, rozvod, závažné ochorenie dcéry. Je na tom už oveľa lepšie, berie lieky, ale v podstate funguje normálne. A momentálne zažívam skúškové obdobie s mojou mamou a bratom. Od januára tohto roku má stále nejaké zdravotné problémy. Absolvovala dvakrát

nemocnicu. Striedavo mi pomáha so starostlivosťou o mamu brat, ktorý ale býva asi stopäťdesiat kilometrov od nás. V posledných týždňoch je to s mamou stále ťažšie. Mentálne je na tom teraz dobre, ale fyzicky je to ako na hojdačke, raz lepšie, raz horšie. Podstatné je, že potrebuje už takmer dvadsať štyri hodín starostlivosť. Doteraz, to je do januára, mala mama opatrovatel'ku z mesta na niekoľko hodín denne, ktorá jej zabezpečovala pomoc, starostlivosť v čase, keď som ja bola v práci. Po práci som denne k mame chodila, porobila jej ostatné práce, nakúpila. Inak bola mama samostatná, fungovala v byte sama aj po čas noci. Pri mojich pobytoch na služobných cestách jej za finančný poplatok namiesto mňa pomáhala ošetrovatel'ka. Brat už od samého začiatku, čo sa striedame pri opatrovaní mamy vyhlasuje, že mama musí ísť do domova, lebo on si nepokazí život ako ona. Mama sa obetovala a ako jediná z troch sestier opatrovala päť rokov svoju mamu, mala Alzhaimera. Následne sa starala o naše dcéry, keď som sa po jednom a pol roku musela vrátiť do práce. Potom ochorel otec, znovu Alzheimer, Parkinson, epilepsia, takmer desať rokov bol ležiaci. Starali sme sa o neho mama, môj muž, ja. A keď som zostala sama, dokonca pomáhali aj moje dcéry. Brat bol vždy bokom. Síce rodičov navštevoval, ale na pomoci sa podieľal minimálne. Boli situácie, keď som už bola na konci so silami a žiadala ho o pomoc, ale vždy mal výhovorky. Bolo niekoľko komentárov, kedy už nebolo iné riešenie a pomohol, ale len nakrátko. Aj veci okolo otcovho pohrebu som organizovala sama s dcérami, brat prišiel len na samotný pohreb. Teraz som navrhovala bratovi niekoľko možných riešení, ale žiadne neprijal. Najprv aj to, aby si vybavil na mamu príspevok na opatrovanie, keďže je nezamestnaný. Bola som ochotná mu s tým pomôcť, to však rozhodne odmietol. Jediné, čo chce, mamu dať čo najskôr do domova, aby mal pokoj. Ja nemám finančné prostriedky, aby som mame zabezpečila opatrovatel'ky, ktoré by sa striedali a mama mala zabezpečenú dvadsaťštyrihodinovú starostlivosť. Brat žiadal odo mňa, aby som domov vybavila ja, keď svojou pracovnou náplňou k tomu mám blízko. To som odmietla. Povedala som mu, že ak nechce iné riešenie, nech to vybaví on a mame to oznámi. Ja nemám inú možnosť ako toto riešenie prijať, pretože nie som schopná sa o mamu postarať. Súcitím s mamou a trápí ma, že nakoniec skončí v domove, tam vôbec nechce ísť. Pritom brat dostal od mamy ich rodičovský dom, má ho ako chalupu, kde často trávi čas aj so svojou rodinou. Skrátka, brata som naučila, a mama tiež, že má svoj komfort, ktorého sa nechce vzdať. Pritom, keď som za tie roky žiadala od mamy, nech sa aj brat podieľa na opatrovaní otca, vždy sa ho zastávala. V poslednej dobe som už bratovi začala dávať pravidlá a hranice a ego začalo zúriť. Je to fakt ťažké ustáť, ale čo som si navarila, to mám. Dávnejšie som uvažovala aj o tom, že sa presťahujem k mame. Má trojizbový byt, ale vzhľadom k rôznym komplikáciám som od toho upustila. Dokonca dcéry boli ochotné, že sa presťahujeme k mame,

ušetrili by sme financie na nájomné, ale stroskotalo to na tom, že sa brat nechcel pri dedičskom konaní vzdať svojej čiastky a ja by som vlastne bývala v byte, kde pri ďalšom dedičskom konaní by som brata musela vyplatiť. A nakoniec aj mama nebola tej myšlienke veľmi naklonená. Napriek všetkému verím, že sa to vyrieši, aby aj mama prijala situáciu a bolo o ňu postarané. A možno sa aj nájde iné riešenie. Pýtala som sa jej, ako si predstavovala, že bude o ňu postarané v starobe, odvetila, že si myslela, že sa o ňu ako deti postaráme. Mame som vysvetlila, že ju milujem a určite sa chcem postarať, no naše predstavy asi nebudú totožné. Lebo aj keď by som chcela, neviem jej poskytnúť to, že zostane vo svojom byte. Tiež to, že sa musím postarať o svoje živobytie, som samoživiteľka, dcéry končia strednú školu a moja práca vyžaduje časté cestovanie po Slovensku, pomôcť dcéram postaviť sa vlastné nohy, splácam úver a aj ja potrebujem oddych. Som fakt spokojná, vdáčná za to, že mám prácu, zdravie. Mám síce vysoký tlak a nejaké drobné problémy, ale s tým sa netrápim, platiť musím. Mám kde spať, mám čo jesť, teší ma veľa vecí v živote a v podstate som šťastná tak, ako som. Trochu síce vykukujem, či sa v mojom živote ešte objaví nejaký muž. Viem, je to nespokojnosť. Momentálne by som ale naňho ani nemala čas pri tom všetkom, čím žijem. A som vdáčná aj za to, že napriek všetkému mi brat pomáha. Teraz pomaličky zažíva to, čím som si ja prešla za tých veľa rokov pri starostlivosti o rodičov a ďakujem mu za to, že ma tak učí. Viem, že mám situáciu prijať takú aká je. No trápi ma, že mama, ktorá sa o všetkých vo svojom okolí obetavo starala, bude musieť ísť do domova, kam nechce ísť. Ivanka, nečakám od teba radu, len snád' povzbudenie. Ved' bude to ako má byť, všetko už je dané. S láskou Eva. A ďakujem za prečítanie.

Evičko, tvoje maminka i ty jste ulevovaly tvému bratrovi a maminka svému synovi. A dokonce mu ulevuje i dnes, protože bylo by asi řešením, kdyby jste bydlely v tom jednom jediném bytě, aby byly přítomné alespoň tvé dcery anebo ty, i když cestuješ a postaráš se o rodinu. Je také zapotřebí, aby i maminka respektovala situaci, která se odehrává. Jestliže ví, že její syn se o ni nechce postarat anebo jenom sporadicky a málo, protože to není v jeho naturelu a ona sama mu do toho dopomohla, ale ty jsi zase pracovitá a odjíždíš za svými povinnostmi a splácíš svůj úvěr a vychováváš ještě nezletilé dcery, tak je náročné, ztěžovat své celé rodině tuto situaci. Rozhodně bys byla klidná, kdyby byla v domově a celý den by okolo sebe měla lidi, kteří by se o ni starali. Když někam dáváme naše blízké do takovýchto zařízení a nejde to jinak, rozhodně si prozkoumáme, jak to tam vypadá a zeptáme se všech okolních, jestli je to možné, jestli je to správné, jak se tam o ty naše miláčky starají, jestli je ta péče dokonalá, nebo jestli je to zařízení, které má hodně závad. Se svým bratrem by sis asi měla promluvit, protože bys samozřejmě neutáhla dva byty, když máš ještě takovéhle závazky.

To znamená, že každý z vás, i bratr i ty i tvoje maminka, byste měli učinit takový ten krůček ke smíření, poodstoupení od svých pravidel a pak se jistě domluvíte na nějakém řešení. Protože všichni, když se nedomluvíte z toho budete mít problém. Ano, jestliže

já trvám na svých podmínkách, pak komplikuji, aby se ten společný klíč našel. Není jenom já, jsme my. A to si musí uvědomit každá strana, i bratr i ty, Evičko, ale ty si jistě uvědomuješ, ale i ta maminka.

Když budu dítětem, bude se o mě moje maminka starat, bude to krásný čas. Pak vyrostu, budu mít sama malé děti a musím se o ně starat. Ale budu mít i rodiče, kteří se kdysi o mě starali a zatím jsou v plné síle. Ale budu vědět, že už na ně nebudu stačit a budu muset pracovat, chodit do práce a ještě vychovávat malé děti, starat se o ně a mít závazky, abych je uživil, ošatil, zařídil jim studium, abych na to vydělal, tak na to budu vynakládat sílu, energii, která mi tam na to zbývá. A když zase zestárnu já a za mnou budou dvě generace, budu se dívat, prožila jsem si přece všechny varianty, musím soucítit s mými dětmi, s mojí dcerou, protože jsem si zažila stav, kdy jsem se musela starat o své malé děti. Takže já sama, jestli tu dceru budu milovat, tak pochopím, že jí ulevím, když budu souhlasit s věcmi, s kterými bych nikdy předtím třeba nesouhlasila. A bez výčitek, že já jsem se starala o nemocnou matku, a ty teď mě dáváš někam. Ne.

Takže vidíte, že každá ta generace má svá pro a proti. A pozor, v některých jsou egoismy a v některých nejsou. To už je na svědomí každého jedince. Takže každá tato generace může udělat nějaké ústupky. A když je uděláte, tak se jistojistě domluvíte.

Milá Ivanko, už mám zase dotaz, nezlobte se, že vás bombarduji. Ve svých odpovědích z března čtete dopis jedné ženy, která odešla od buldozera, aby ji nepřeválcoval. V jednu chvíli prostě řekla stop. Na to máme dle vašeho učení právo. Osud své dcerky pak už nechala v rukou božích a k dalšímu útokům buldozera a soudního rozhodnutí se postavila na jedničku. Převedla bych tento princip do větších měřítek. K hlavě státu, potažmo států, se v rámci farmakologických lobby rozjely buldozerů celé řady. Dedukuji, tedy po určité době, kdy zvíme, že na nás jedou drsné války a kují odporné pikle, máme snad také právo zareagovat a říci stop. Budu ráda, když na mé dotazy najdete čas během svých odpovědí. Zdravím vás s rozkvetlými květnovými dny.

Milá Darjo, ano, první případ je případ pár jedinců. Ale ten další, to je případ obrovského množství lidí. Egoismus, to znamená odpor hmotného těla a hmotného vědomí je založen na negativních emocích. A každý z vás ve svém osobním životě je charakterizován buď stavem hmoty - egem, nebo stavem Boha - pokorou. Ale v součtu celého vědomí to tak nejde.

Vy máte jedinou šanci Darjo, nemít svůj vlastní osobní odpor proti tomu, co se děje v rámci farmakologických lobby a jejich buldozerských akcí. To je jediné, co vás ochrání. Jinak vlastně chodíte k volbám, ne. Buď volíte, jdete k volbám anebo nevolíte, čímž také se dostáváte do volebního systému. To znamená, že vy volíte ty, kteří by to za vás měli udělat, to je stav velkého množství lidí, to znamená státu nebo států. Takže to by měl za vás udělat někdo, kdo je tam kompetentní. Ale už je nastaveno, jestli to udělá nebo neudělá nebo jak se s tím bude potýkat. Vykřikovat u televize nebo u novinových

plátků své kritiky, to je marnost nad marnost v rámci jednotlivého osudu. Je to demolující a je to zbytečné se tím zabývat. Tečka.

Naše milovaná Ivanko, mám na tebe velice krátký dotaz. Když má být naše planeta v roce 2025-26 už definitivně v 5D, znamená to, že do té doby zchudne lidstvo o šest sedmín, či sedm osmín procenta populace? Rozumím tomu dobře? Stačí mi jednoslovná odpověď. Jenom mi, prosím, nepiš - nebud' zvědavá. Já miluji, když se na všechno mohu psychicky připravit, tak všechno ustojím daleko lépe. Díky moc a pozdrav i Zdeňulce. Pac a pusu Áňa.

Aničko, ono neexistuje ani ano, ani ne. A zároveň existují obě, ano i ne. Jenže vy to vidíte velice zkresleně. Proces 4D brány už se odehrává dost dlouho, protože se brána začala otevírat už v devadesátých letech, kdy už se začaly rodit děti, které jsou dnes dospělé a které jsou již připravené na stavy 5D. Ale zároveň v této chvíli se už začaly v této bráně, která trvá do roku 2025-6, odehrávat osudy v té dlouhé číselné řadě našich jednotlivých osudů, tak jak máte naplánováno. To znamená, že už se to odehrává, tyto odchody, hrozně dlouho. Vy máte pořád pocit, že to bude - bum, tady je startovní čára - a teď najednou přijde planeta o obrovské množství lidí. Ne. Ona už o ně přišla. A už se sem narodilo mnoho jedinců, kteří už mají jiné myšlení a jinak vnímají. Takže ono se to odehrává kontinuálně, není to tady a teď a rána jako z děla. I když vidíte, že se teď odehrává velice mnoho odchodů, jsou různé katastrofy, ať to je třeba zemětřesení - tamhle sto lidí, tamhle dva tisíce, tamhle tři sta, tamhle dvacet tisíc... To jsou sice zdánlivě malé položky, které nedohoní ten veliký počet, ale v průběhu těchto let, kdybyste to dokázali spočítat, tak už je to veliká suma jedinců.

Milá zlatá Ivanko, moc tě zdravím. Jsem ve tvém učení krátce, letos po Vánocích. I tak, když jsem si poslechla Křečany, tak se mi velmi ulevilo. A jaká byla moje radost, když jsem se rozjela do Hradce s jednou buněčkou a mohly jsme si trošku pomačkat tu naši hmotičku. Druhý den mi bylo trošičku posmutněle, jako když dítěti vezmete hračku. Prostě jsi dost návyková. Mám na tebe, prosím pěkně, otázku. Je mi letos čtyřicet tři let a za tu dobu jsem si přivodila několik chorob a neduhů. Deset let užívám hormony na štítnou žlázu. Nejdřív to bylo spojené s těhotenstvím a mateřstvím, ale pak to pokračovalo. Ano, mám problém s komunikací. Nedokáži si říct nebo vyjádřit svoje pocity a přání. Nejsem dost komunikativní, a tak to v sobě tutlám. Nejvíce mi dává zabrat můj muž o dvacet tři let starší, zkušený, cholerik a komentátor. Když něco chci jeho první reakce je kritika, takže pak už nemám chuť se pouštět do žádných větších akcí. I moje výprava za tebou do Hradce mě stála hodně sil. Ano, pracuje na tom, už máme doma mnohem klidnější domácnost. Věřím, že časem bude ještě lépe. Ovlivňuje to dost i menstruace, to bývám velmi přecitlivělá. Je to také oddělenost? A konečně otázka. Může se mi po těch letech ta moje scvrklá štítná žláza vrátit do nějakého normálu, že už nebudu muset užívat hormony? Ale stejně přeci vše je dobré takové, jaké

má být. Také mám od loňska léky na vysoký tlak a po poslouchání se mi zdá, že se snížil. Děkuji za odpověď, když nedopadne, nevadí, však se stane, co se má stát.

Tak to je část dopisu. Já pak ještě budu pokračovat. Ještě odpovím na tyhle věci.

Ano, může se stát, že se třeba stav zlepší, existují třeba přípravky jako je Maka gelandina. To je přípravek, který pomáhá ne opravovat, ale ulevovat jednotlivým žlázám s vnitřní sekrecí. A hlavně posiluje energeticky tělo. To znamená štítnou žlázu, která je zodpovědná za naše energetické rezervy nebo rezervy síly, kterou máme žít.

Já sama také, to jistě víte, od roku 2014, mně přišli na uzlík, protože já velice namáhavě a mnoho let pracuji, letos už je to dvaadvacet let, co mluvím do vašich hmotiček. Takže v levém laloku mám malý uzlík, ale který se pořád zmenšuje a zmenšuje. Ale jsou i varianty, kdy se ten uzlík může ztratit. A ta Gelandina tomu také může napomoci.

Nicméně ten tlak, který se od loňska zlepšuje, když posloucháš Katko, tak ano, tam se zmenšují odpory na třetí čakře. To znamená odpor k tomu, jednak, že situačně se děje doma to s manželem, který je cholerik a kritik, tak už to tak neodmítáš. Anebo je to přímo proti němu do hmoty. To by se dělo na úrovni čakry, kdyby jsem si sáhla. Mění se váš vztah a samozřejmě procesy vašeho těla, když se změníte. Takže dost věcí se dá opravit.

Jestliže třeba člověk celý život pláče, je lítostivý a pak mu dojdou věci a přestane plakat, tak třeba nemoci týkající se potom srdeční čakry, jako je třeba astma, tak mohou absolutně vymizet. To se stalo třeba i u mojí maminky, která to měla velice, velice náročné.

A teď ještě doplnění, tady je můj příběh. Rozhodně ne pro ukrácení tvé dlouhé chvíle, máš toho moc, já vím. Narodila jsem se mamince, která se přistěhovala ze Slovenska s rodinou, a tatínkovi, který žil tady v Českém ráji. Neměli to ze začátku moc lehké. Maminka nevzpomíná na ty roky ráda. Tchýně i švagrová chtěly pro tatku někoho lepšího, ne chudou holku ze Slovenska, a tak jí dost zatápěly. Mamce umřela maminka, když jí bylo dvacet, ale její dvě starší sestry jí dost pomáhaly. Tatka jezdil stavět do Jičína dům, mamka přebývala v prostorech nedaleko domu tatkovy rodiny. Narodil se bratr, první vnuk. A když jsem se narodila já, už jsme se stěhovali do Jičína. Pro bratra to byl šok, přesun z vesnice mezi lesy a s pohodou najednou na planinu do města, kde nebylo nic. A do toho ještě já, která jsem sebrala veškerou pozornost. Co si pamatuji, nebyla jsem ani já v dětství moc šťastná. Nehezká holka s brýlemi, s velkým nosem a s podivným příjmením nebylo zrovna na hvězdu třídy, spolužačka mě šikanovala. Když se řešilo, čím by kdo být, napadalo mě jeptiška. Měla bych tam velký klid.

Ty jsi kouzelná.

Maminka nesnášela rodinu tatky. A já tam ráda jezdila a měla jsem tam dvě skvělé sestřenice a jedinou babičku. Dost kvůli tomu byly doma dohady a stále jsou, když se má jet k tatkově rodině. Tam jsem asi někde udělala odsudek na rodiče. Bratr mi moc nepomáhal, neměl mě rád. Dodnes vztah nic moc. Má dost velké zdravotní potíže.

To není divu, když prožívá tolik odporů, Katko.

Po nástupu na střední školu a odjezdem na internát jsem se trošku proměnila. Nabrala malinko sebevědomí, ale ne moc. Určitě jsem se cítila lépe, než na základní škole. Jsem znamenání berana i býka, takže se ve mně odráží beraní prudkost a ztřeštěnost. A zmatkování a býčí přecitlivělost. A dost si vše vyčítám. A děkuji tobě, jaká já jsem. Zajímala mě magie, chtěla jsem si nějak pomoci, něco vyřešit, hledat příčinu nespokojenosti.

Teď do toho vkročím. Vy vyřešíte naprosto všechno, když přijmete ten stav, jaký se děje. A pak už nemusíte nic opravovat. To není iluze, to je stav božství, původního Ducha, který si to přál.

Po střední škole jsem nějakou dobu byla na pracáku a u rodičů. Zpět hledala kamarády. Našla si partu ve které mi bylo dobře, a seznámila se a začala poprvé chodit s klukem. Nebylo to tedy nic moc. Ale pak jsem se nějakou náhodou seznámila s mým nynějším mužem. Byl ženatý a mě okouznil. V ten rok dva tisíce jsem i nastoupila tady v Jičíně do jedné fabriky na tři směny. Stále tam pracuji. Po roce vztahu jsme koupili domeček na vesnici, který dosud rekonstruujeme. Muž se rozvedl, má dvě děti o málo mladší než já. Rozumíme si, ale vztah nebyl idylický ani není, kolikrát jsem myslela na rozchod. Chápu, že kdybych si našla někoho jiného bude se to opakovat, dokud si to nevyřeším. Chybí mi fyzický kontakt, říká, že už nemá čím. Ale s tvým učením to nějak dávám. V roce dva tisíce devět jsem měla zánět střev, pak jsem otěhotněla, pak se mi narodila šílená střelkyně. Od té doby se mi to zdravíčko sype. Problémy se žlučníkem, trávením, pak ta štítná žláza, vysoký tlak a únava. A deprese. A když jsem v roce dva tisíce čtrnáct nastoupila zpět do práce na tři směny, vydržela jsem tři měsíce. A pak zkolabovala psychicky i fyzicky. Za půl roku šílených stavů jsem se dostala k józe, čínské medicíně - a to mi dost pomohlo se dostat ze dna. Vyzkoušela jsem, co se dalo, lékaři moc nepomohli, jen by řezali a dávali prášky, kineziologii, karty, čáry máry, rodinné konstelace a naposledy Martinku a biorezonanci, která mi pomohla a navedla na tebe. Děkuji ti. Děkuji Bohu, že jste mi ukázali cestu. Není snadná, ale je zajímavá a já se po ní ráda projdu. Děkuji, s láskou Katka.

Kačenko, držím pěsti. Je to zajímavý a krásný osud. A doufám, že si to dnes uvědomuješ. Člověk, když hodí svůj osud na papír a dívá se na něj jako na objekt, který pozoruje, tak zjistí, že ani není tak špatný, že jsou mnohé horší, závažnější. A že spoustu

věcí, které přes své ego a jeho síto neumíte vyřešit, se s odstupem sama na sebe vyřešit mnohé dá. Držím pěsti. Moc.

Dobrý den, Ivanka. Zkusím česky.

Jéžiš, to budu ráda.

Už několik let pozoruji své reakce a chování. A tak mě napadla otázka, zda je nějaký rozdíl mezi vytvářením karmy u člověka, který svůj odpor silně prožívá a ani si ho neuvědomuje, a mezi tím, když ten odpor pozoruje a rychle odezní. Děkuji.

Ano. Samozřejmě, že je to veliký rozdíl.

Člověk, který má velice silné ego, který není schopný pochopit, že existuje jiná realita a že tohle je iluze, že my jsme hmotným tělem. Je to tak silné a tak rychlé, že reakce těla vlastně nedovolí vědomí prohlédnout, že nejsou vaše, ale že jsou těla. Tak tady s tím ten člověk ještě dlouho, dlouho nic neudělá, to je na mnoho životů.

Ale jestliže už pozorujete své reakce, tak už se začíná odlupovat to druhé vědomí, to vyšší vědomí nadjá od hmotného vědomí, kde zjišťujete, co už byste eventuálně nechtěli dělat. Už nemáte proti tomu člověku žádné připomínky. Přesto vnímáte, že ta pusa jede a sama něco říká a mluví. A to už je velice zajímavý stupeň vývoje, kdy už se blížíte. A je jedno jestli to bude ještě trvat deset, dvacet, třicet let, na tom nezáleží. To už je silný a veliký pokrok.

Naše milá Ivanko, začnu takovým malým, ale výstižným citátem, který pronesl německý spisovatel Erich Kästner: ‚Leccos, co prožijeme v dětství, nabude svého smyslu teprve po mnoha letech. A mnoho z toho, co se nám přihodí později, bychom bez vzpomínky na dětství ani nepochopili.‘

Ó, to je krásné.

Svoje dětství jsem prožil na venkově ve společnosti dědy a babičky. Mamka za mnou jezdila každý druhý víkend. Bylo mi pouhých pět let, když se moje mamka podruhé vdávala a společně s babičkou se mě tehdy zeptala, zda chci zůstat bydlet u dědy s babičkou na vesnici nebo se přestěhovat do městského bytu za mamkou a jejím novým manželem. Zvolil jsem si babičku a venkov s přírodou. A protože jsme bydleli na okraji náměstí, přímo naproti místnímu kostelu, potkávali jsme občas pana faráře, který se pravidelně při rozhovorech s babičkou ptal, zda budu chodit ve škole na náboženství, které v té době bylo nepovinným předmětem. I v této otázce jsem dostal od svých prarodičů volnost a rozhodl se sám o sobě. A také jsem to učinil dost přesvědčivě, včetně svých tehdejších argumentů, přestože jsem se do školy teprve těšil.

I když jsem v posledních letech nabral nemalé egoismy a lítosti, které by mohly vystačit bohatě i na více životů a mnoho let protrpěl jako uzavřený introvert, což sama o sobě nebyla v té době žádná slast a výhra, se vším jsem se dokázal postupně pozitivně vypořádat. Nemalou zásluhu v tom dávám právě mým prarodičům. Naučili mě svobodně myslet a vnímat svobodu jako nejvyšší hodnotu. Děda jako obuvník vyučený u Bati mi často vyprávěl, když jsem mu sedával na klíně na okraji naší zahrádky nejen o učednických letech, ale i o prostém životě za císaře Františka Josefa. O letech války, o jeho mnoha sourozencích i veliké bídě, která je tehdy provázela. Velmi rád jsem za dědou chodil ze školy do prodejny a nasával fascinující vůni bot z pravé kůže a pozoroval jak ochotně a s úctou obsluhuje všechny zákazníky. A se stejným nadšením jsem ho pozoroval, když mi opravoval podrážky, které jsem dokázal perfektně sešmájdát k jedné straně. Vnímал jsem i to, že několikrát denně jedl suchý krajíc chleba, který zapíjel černou kávou z melty, zatímco já jsem dostával pestré a dobré jídlo včetně ovoce a zeleniny. To, a mnoho dalších věcí jsem jako malý kluk vnímal a po celý život jsem si velmi dobře uvědomoval, jak žili naši předci a jak dobře se máme my v současné době. Díky tomuto poznání jsem vždy choval úctu k našim předkům. A toto poznání mi dodávalo také sílu překonávat překážky a vstát vždy, když mě něco srazilo k zemi. Mamka, ale hlavně babička mi v dětství ukázaly podstatu ženství: citlivost, něžnost, laskavost, jemnost. A zvláště babička byla svým chováním ke mně i ke druhým lidem už tehdy pro mě bohyň. A mamka, ta mi velmi pomohla s pochopením matematiky, češtiny v páté a šesté třídě, díky tomu jsem začal školu milovat. Do školy jsem chodil velmi rád. A ten vztah ke vzdělávání a poznávání mi zůstal po celý život.

S nástupem na střední školu jsem se přestěhoval za mamkou, do tohoto krásného města, Hradce Králové. Ale tímto krokem pro mě začala spíše vysoká škola, než pohodový studentský čas. Mamka dostala od svého druhého manžela ultimátum - buď já nebo on. Následující dva, tři roky jsem s mamkou denně prožíval trauma rozvodu, poslouchal její nářky, prožíval s ní bolesti a snažil se být jí oporou, jak jsem to jen ve svých šestnácti letech uměl. Samozřejmě jsem v té době nabral mnohé lítosti a jiné egoismy. A moje sebevědomí se dostalo na dlouhé období do minusových hodnot. Byl jsem ale šťastný, když jsem jednoho dne mohl mamce říci přes mnohé naše předchozí názorové neshody, týkající se především rozvodu s mým tátou, že jsem šťastný za to, co jsem s ní mohl prožít. A že jí moc děkuji za to, co pro mě všechno udělala a že jsem jí za to velmi vděčný. A že vím, že pro mě udělala vše, co bylo v jejích silách. Byl jsem rád, že jsem našel v sobě sílu poděkovat jí osobně a včas. Možná to někomu přijde morbidní, ale když přišel den, kdy na lesním hřbitově měl být rozprášen popel z jejího těla, byl to pro mě nezapomenutelný zážitek. Přesto, že se celý den honily na nebi mraky a foukal silný vítr, v

době obřadu se mraky rozestoupily, vítr se utišil a celý prostor nádherně prozářily a prozlatily sluneční paprsky. A já jsem s naprostým vnitřním klidem mohl mamince znovu říci, jak jsem jí vděčný, že tu se mnou byla a poděkovat jí za všechno, co pro mě udělala. Zopakoval jsem jí, jak moc jí mám rád. A že vím, že tu se mnou je a vždy bude, stejně jako babička.

Třetí osudovou ženou v mém životě byla manželka. A neměla to vůbec jednoduché, protože to bylo období, kdy se ve mně rozjely egoismy opravdu naplno. A i když jsem ji a naše tři děti ze srdce miloval, mohlo to působit mnohdy navenek naprosto jinak. A po dvaceti společných letech přišel rozvod. Manželka mi tehdy hrozila pěstí a hromovala jako Zeus. A svou nenávist vůči mně si poctivě drží přes téměř dvacetileté mírové období i dodnes. Její maminku jsem viděl pouze dvakrát v nemocnici, ale stačilo mi to bohatě na to, abych poznal, že chovala v sobě stejnou obrovskou nenávist ke svému muži přesto, že to byl správný chlap a naše děti ho zbožňovali. Ale chápal jsem její emoce. Měla těžkou cukrovku, korpulentní postavu a postupně přišla o obě nohy. A i její dcera našla zalíbení v nenávisti a docela vážné zdravotní problémy provázejí ji dlouhé roky jako nejuvěrnější přátelé. A když o mně začne vyprávět našim dětem slovy - váš bývalý otec..., vyvolává to ve mně salvy smíchu. Ale já svou bývalou manželku stále miluji jako člověka, protože mi velmi pomohla odrazit se od pomyslného dna. Nakopla mě svou negativitou a nenávistí k cestě, na jejím začátku jsem si srovnal lidské hodnoty do svého vlastního žebříčku. A restartováním vnitřních programů jsem se proměnil z introverta v extroverta, což samo o sobě nebylo ani jednoduché a rychlé jako u PC. A ani bezbolestné. Ale pomohlo mi to zbavit se hned několika nemocí a začít sportovat. Aktivní sport se stal velmi důležitou součástí mé životní cesty. A je pro mě tím nejlepším dopingem na všechno. Tím druhým trvalým dopingem je humor. A třetím pozitivní pohled na vše. To už je spíše taktika hry zvané život, řečeno sportovní terminologií, osvědčená mou dlouholetou praxí.

Ano, život je kolektivní hra, která má svá daná pravidla. A záleží jen na naší taktice, kterou si vybereme a jak ji tělo při této hře použije. V rámci této taktiky máme možnost dívat se na jednotlivé herní situace i na jednotlivé účastníky hry z různých úhlů pohledu, což potom určuje naše další chování při hře. Jako přirovnání bych tu použil mnohým známý fyzikální zákon odrazu vlnění paprsků světla, podle kterého úhel odrazu vlnění paprsku světla se rovná úhlu dopadu vlnění paprsku světla. Přeloženo: pokud vnímám jakoukoliv situaci či druhého člověka pozitivně, odrazí se to v mých pozitivních emocích a naopak. A na to se mohu předem připravit stejně jako sportovec před utkáním. Pak už jde jen o dodržení zvolené taktiky.

Ty jsi úžasný. To se mi líbí. Ano, přesně takhle, to je nádherné.

Pokračujeme, to se musí dočíst:

Větší část života jsem pracoval v kanceláři. Nejspíš po vzoru mé mamky. Každá práce, kterou jsem vykonával, mě bavila, ale z obou hlavních profesí jsem i tak odešel. U té první se mi vytratil smysl, který jsem vždy spatřoval v pomoci lidem. A u té druhé navíc kolegové očekávali, že s nimi budu brát úplatky. Tu správnou práci z pohledu současnosti jsem našel. Jezdím s autobusem a jako řidič zdejšího dopravního podniku vozím cestující. A užívám si to. Vybaven znalostmi z přednášek Ivanky mám možnost sledovat desítky herců a jejich role mezi cestujícími, chodci a ostatními řidiči v městském provozu. A ty obrovské kulisy, ve kterých se tohle vše odehrává. Takové nemají ani v národním divadle, natož ve zdejším Klicperově divadle. Občas mi dispečer připomene, že jsem řidič profesionál, když nechce řešit vzniklý problém se špatně zaparkovanými vozidly v zastávce nebo v křižovatce, ale já se vším bavím. Rád bych se zde podělil o jednu krásnou příhodu.

Jednoho dne jsem jezdil linku číslo 13 a ve směru od terminálu jsem zastavil na hlavním nádraží v zastávce za kloubovým autobusem. Když všichni cestující nastoupili, zavřel jsem dveře a chtěl jsem odjet. V tu chvíli se k předním dveřím přirýtila jedna paní a začala s mohutným křikem a láteřením bušit a kopat do dveří. Pochopil jsem a otevřel jsem opětovně přední dveře, u kterých se náhle objevila. A pak už jsem jen zíral. Při pohledu na tu paní jsem viděl mohutné ego, které ovládá její tělo a zuří. Když jsem se podíval na cestující stojící v zastávce, ti se usmívali a něco se snažili říci této ženě. A od cestujících uvnitř autobusu, kteří včas nastoupili, jsem jen slyšel hlasy: ‚Ale paní, uklidněte se, pan řidič neudělal nic špatně. Každý cestující si musí sám hlídat svůj spoj, kterým chce jet.‘ Já jsem celou tu scénku jen s vnitřním klidem sledoval a zíral. Paní si pak sedla a ve zpětném zrcátku jsem viděl, že se uklidnila. Stále více cestujících je ale těch, co se smějí, poděkují, popřejí hezký den i zamávají.

Bez ohledu na své předchozí vzdělání mohu říci, že teprve po seznámení se základními přednáškami Ivanky a dalšími jejími besedami cítím, že moje vzdělání dostává ucelenost a kompaktnost. To, co jsem hledal a co mi chybělo.

Navíc mě Ivanka přivedla k zálibě zvané kvantová fyzika. A prostřednictvím Libora Fejty k Einsteinovi a dalším velkým fyzikům a jejich objevům. Nedávno zesnulý Stephen Hawking při snaze o popularizaci moderní fyziky v knize Stručná historie času použil jedinou rovnici, neboť podle rady jeho přítele s každou rovnicí ztratí polovinu čtenářů, a to známou Einsteinovu rovnici $E=mc^2$. Také Ivanka používá s

oblíbou jednu matematickou rovnici - vše je dobré. Když v roce 1905 vytiskly noviny Einsteinovu teorii relativity, rozumělo jí pouhých pět procent čtenářů. Domnívám se, že na rozdíl od teorie relativity, rovnice Ivanky - vše je dobré, je božsky geniální tím, jak je jednoduchá a dosažitelná rozumově všem. A jako všechny cesty vedou do Říma, domnívám se, že úplně všechny cesty vedou k božství a každá je tedy jedinečná, originální a správná.

A ještě něco málo na závěr. Když ve volné přírodě nebo v lesní oboře zahlédnete jeleny, daňky či muflony a řeknete si, jaký módní návrhář spojil taková ušlechtilá těla s krásnou jemnou srstí a který taneční choreograf stojí za jejich ladnými pohyby. A když na polní cestě zaslechnete skřivánka a říkáte si jaký hudební skladatel si pro něho složil tu jeho písničku. Když pak zahlédnete sýkorku koňadru, je vám jasné, že takhle barevná kombinace určitě přežije všechny módní trendy. A je zbytečné pátrat po dizajnérovi, který navrhl šaty pro růži a ještě ji vyšperkoval omamnou vůní. A když pak si jednoho srpnového večera vyrazíte za město a lehnete si do trávy, můžete za jasné oblohy pozorovat nejen jednotlivé hvězdy a souhvězdí, ale i úchvatnou scenérii při zapadání Perseid. Tam si jistojistě uvědomíte, jak je úžasné a jedinečné, že jste součástí nejen planety a její úchvatné přírody, ale také součástí celého tohoto nekonečného vesmíru. A v té chvíli pocítíte jakousi kombinaci lásky, štěstí, pozitivní energie, která se nádherně nalije do vašeho těla. No řekněte, lze žít a tohle všechno nemilovat?

S láskou a úctou k tobě Ivanko i ke všem ostatním lidem, s láskou a s úctou k zemi i k celému tomuto jedinečnému vesmíru. Mirek.

Mirku, děkuji. A děkuji i za ty, co to teď poslouchají. Díky. Ano, to je pokora.

Blahopřeji Hradečáci, hned bych se projela autobusem...

Zdravím, milá Ivanka. Prosím o odpověď. Otázka číslo jedna: čo znamená, ak sa mi snívajú problémy, ťažkosti mojich priateľov, cítim ich trápenia a hovoria mi o nich, sťažujú sa, zdôverujú sa mi, cítim ich bolesti. Nerozumiem, prečo to vnímam, snažím sa nezasahovať, už nerobiť BM, len pozorujem. Ak tak vysvetlím pokoru, málo to každý chápe, rešpektujem.

Tady ještě jsi zřejmě ještě na postu východu z bílé magie. I když se snažíš to už nedělat, tak přece jenom tělo ti ještě podvrhuje a podhazuje tyto pocity. Lidé, kteří budou dělat v osmé třídě, vy víte, že osmou třídu já jakoby iluzorně zasazuji do bílé magie, tak ti se budou samozřejmě snažit zachraňovat svět podle svých pravidel, oni neví, že to nejde. Ale učí se to, právě proto to dělají, aby to zjistili, že to nejde. A pokud vyvíjejí určitou dobu, dejme tomu, teď plácnu, dvacet let, sedmnáct let, patnáct let, snahu o

zasahování, to znamená vkrádání se do domů, neboli lidských těl a opravování, pak ještě tělo má svoji takzvanou paměť a bude navrhovat tyto procesy dál.

Jedním z těchto navrhovaných procesů je, že bude tělo podvrhovat sny. Nebo se budete v blízkosti lidí, kteří budou mít zdravotní problémy cítit podivně. Budete cítit jejich bolesti. Mám kamarádku, která je v Ústí, ta si toho užila až až. Dnes už se to samozřejmě zklidňuje, ale ono se to zklidňovalo celých deset let. Tohle budete muset vydržet.

Vysvětlovala jsem, že ten, kdo by se chodil dívat do druhého lidského těla bez požádání, sám o své vlastní vůli a vnucoval svou pomoc druhým lidem, tak ten se chová vlastně jako člověk, který přijde do jiného bytu a otevírá šuplíky a kouká do nich, co tam je. A to se nedělá.

Takže tady to tělo ještě dojíždí program takzvané záchrany. A dokud bude dojíždět tenhle program, bude dělat psí kusy pro to, aby vás ještě do toho dostalo. Aby jste třeba prožili, jakou ten člověk prožívá bolest hlavy nebo bolest jater... Jenom to skutečně jakoby ignorovat, neprožívat to. Ani nekritizovat, že vám se to děje, že to tak cítíte. Zkrátka jenom to odložit, ignorovat, přecházet.

Po druhé: čo znamenajú opakované zápalý v tele? Je to tretia úroveň, platba zlosti, nevieš niečo poradiť?

Ano, na třetí úrovni jsou zlosti neboli nerespektování. Ale to jsou platby. A pokud jsou platby, tak každý ten zánět má svůj čas, ze kterého se platí. A pokud se ti opakují, je tedy možné, že jsi něco pochopila. A když jsi něco pochopila, tak se může docela slušná číselná řada těchto výbojů splatit najednou. Buď ráda. Jednou to skončí. Ale neodmítej, že se to děje, to bys dělala tady a teď zase situační odpor, nerespektování, že ty záněty máš. Zkrátka si to potřebuješ zaplatit. Je to samé, jako když si půjčíš v bance peníze na dluh, pak musíš mít splátky, ale jednoho dne se dluh splatí.

Po tretie: raz dávno, roku 2008 som išla spať pohádaná s mojím ex. Mala som živý sen. Ocitla som sa vo svete inom, farebnom. Tie farby mali akoby hĺbku, krásne tam bolo, ale iné tvary kvetov, stromov. Cítila som veľký pokoj, telepaticky mi bolo povedané, že na svete je dôležitá len láska. Zobudila som sa v extáze šťastie. Zrazu som všetko vedela. Mala som niekoľko dní pocit, že sa vznášam, silné pocity šťastia. Keď som klesla negatívnou myšlienkou, odišlo to. Nerobila som nič duchovne v danú dobu. Keď som stretla tvoje prednášky, spomenula som si, myslíš, že to bolo 5D? Neponáhľam sa tam, ego ma pekne cvičí. Ďakujem pekne. Ak sa hodí nejaká otázka, budem rada. Želám všetko dobré A.

Ano, když je člověk na cestě, tak se mu v jisté úrovni ukáže svět, do kterého směřujeme. A je to vlastně zážitek, který prožijete se souhlasem. Vidíte, tam jste prožili pokoru. Když souhlasíte, tak jste šťastní. Kdyby jste souhlasili i v situaci, která pro vás nebude zase tak šťastná, tak zažijete zase stejné štěstí. To dělá zkrátka pokora, je to vnitřní stav.

Uvědomujete si, že třeba i coronavirus, který dnes přišel, je na prozkoušení vaší reakce vnitřního stavu. Ti, kteří budou ve stavu odporu, budou vidět všechno špatně. Budou se bát. Budou se zlobit. Budou kritizovat svůj život, budou bédovat, naříkat, nenávidět. Ale vy, kteří posloucháte, drtivá většina lidí z vás nevidí, že je něco špatně. Přitom prožíváte stejnou věc na celé planetě. Vir přišel, aby nám změnil vědomí.

Dobrý den Ivanko, prosím, neuvádějte mé jméno. Mám dotaz ohledně sexuality, touhy a sexuálních energií. V poslední době u sebe pozoruji, že muži v mé přítomnosti cítí ze mě extrémní sexuální vyzařování. Prý jsem pro ně příliš vzrušující a přitažlivá. Někteří odvážní mi to řekli, že se v mé přítomnosti neumějí ovládat a mají erekci, nebo že pak mají doma i vícenásobný orgasmus, když na mě myslí. Já je nesvádím, ani s nimi nespím. Ani nechci mít v reálu s nimi sex. V myšlenkách ano, ale v realitě ne, protože většinou jsou zadání, a to já neudělám. Jsem otevřená, nemám problém s kamarády mluvit o sexu, všeobecně, když na to přijde řeč. Oni mě takhle ale pak vnímají, přiznali mi to otevřeně. A také jsem přemýšlela, jestli třeba já tím, že když teď nemám přítele, sex, nevyzařuji tu touhu a mé myšlenky navenek. Musím říci, že se před muži ovládám a snažím se navenek působit seriózně až zdrženlivě. Na sex myslím hodně, ale teď zrovna nemám s kým tuhle mou touhu jaksi uvolnit. Někdy to řeším prostě manuálně, aby si tělo ulevilo. Jenomže touha roste. Snad nejsem nymfomanka. Oni asi cítí mé myšlenky, že? Mám pocit, že je jedno, jak moc se snažím působit, myšlenky máme spojené, tak se asi snažím zbytečně něco zakrýt. Čím to může být způsobeno? Mám příliš otevřenou čakru? Nebo co se to děje s mým tělem a co s tím? Snažím se cvičit, abych své tělo unavila, aby ztichlo, ale pak je mé tělo ještě uvolněnější a brní a mám pocit, jako bych měla orgasmus. Mám to nějak tlumit nebo se k tomu postavit, co to je? Neumím své tělo a své myšlenky ovládat, že. Děkuji moc za radu.

Jednak byste s těmi lidmi neměla mluvit o sexu. Ani mluvit. Jestliže žena bude mluvit veřejně o sexu, i když se bude snažit být zdrženlivá, tak si to ten druhý jedinec bude převracet. A co si budeme povídat, muži tyhle hovory mají rádi, jsou to koneckonců samci.

Takže, pokud já vím, že objekt, který třeba si nemohu dovolit, ten muž je se mnou zařazen v pracovním poměru a má rodinu, zkrátka si to nedovolím. Nebudu s ním mluvit o sexu. A když začne, tak řeknu: „Prosím tě, takovéhle řeči si nech, já o ně nestojím.“ Zkrátka to zaseknout. Jestliže vy sama prožíváte jakoby náročné období v tom, že byste si sex přála a není, tak to z vás samozřejmě vyzařuje, protože hmota v této době, jako planeta hmoty, se chová naprosto jinak. A tito lidé v této době budou číst vaše myšlenky, protože hmota má myšlenky, jsou tam nahrané. A jsme spojenými nádobami, což si lidé vůbec neuvědomují. Zkrátka nebudete na to myslet. Když přijde myšlenka, nebudete ji rozvádět. Pokud si chcete pomoci sama, pomozte si sama. Ale v tom případě se milujete se stejnou hmotou, s vaším tělem vaše vědomí, jako byste se milovala s mužem. Což se asi pánům nebude líbit, když to řeknu, ale jde vlastně jenom

o upravení hladiny chemie, která přichází s výdejem hormonů, které se tam nahromadí. Nic jiného to není. Máte to na rozmnožování a na váš životní cyklus, který se prožívá. Žena, která bude ovulovat, tak bude mít naprosto jinou citlivost v období, kdy by mohla otěhotnět, je to přírodní záležitost. Dostaly jsme to zkrátka od Boha, abychom se tady ve hmotě mohli rozmnožovat a náš Duch, celek, aby mohl pokračovat ve svém vývoji a v časoprostorové křivce. O nic jiného nejde. Takže vy vlastně sex máte, když si ho sama sobě dovolíte udělat, vůbec o nic nejde.

Takže bych to absolutně utnula. A také by vám nemělo dělat velké potěšení, že vám to ti mužové říkají. To by také mohl být důvod. Satánek totiž ovlivňuje veškerá hmotná těla. To znamená, že jedno tělo ví, jaké má druhé tělo myšlenky a co potřebuje slyšet, takže když se vám to bude líbit, budou se tam tyhle řeči objevovat. To bych asi hodně rychle jakoby ustříhla. Ale záleží, jak si s tím poradíte vy.

Ahojky Ivanko, chtěla bych se zeptat, s manželem jsme spolu pětadvacet let, já ale mám problém dosahovat orgasmus. Moje tělo si tak nějak samo začalo pomáhat tím, že když jsme spolu v hlavě mi začnou vříst obrazy, že můj muž má intimní styk s jinými ženami. Tehdy se to spustí samo. Asi ještě nějaké pozůstatky z minulých existencí, kdy ženy potřebovaly při sobě muže, kteří byli chtění a žádání. Nevím. Řekla jsem mu to, jestli mu to nevadí. Nemám obavu, protože cítím, že mě i po tolika letech stále miluje a jiné ženy ho nezajímají. Je zkrátka rodinný monogamní typ. On se zasmál a řekl mi, že je rád, že se mi to podaří, abych si z toho nedělala hlavu a byla ráda, že mi to funguje. A tak jsem si řekla OK, ale napadlo mě, jestli tím nedávám nějakou energii hmotě, když jsou tam obrazy a myšlenky, které mě pak mohou v určitém okamžiku převálcovat a nastane fakt situace, že můj manžel bude koukat jinde. Tak jsem to zkoušela nějakou dobu bez mojí fantazie, ale nešlo to. A viděla jsem, že také partner si to tak neužívá a řekla jsem si - nebuď fanatik, tvé tělo ti samo podalo pomocnou ruku, a tak mu poděkuj, možná právě myšlenka, že tohle není v pořádku, pochází od hmoty, aby tě rozhodila. A když se necháš, máš problém. Jaký máš na to názor ty, Ivanko. Moc moc děkuji, Ivanečko naše, za vše. I za tvé milované srdíčko. Už splácím pět let v kuse, s malými pauzami, kdy se už můžu trochu nadechnout. Deprese, úzkosti, permanentně vysoký kortizol mě donutily přijmout i léky, bez nichž už nedokážu fungovat. Nestěžuj si, mohlo by to být mnohem horší. Ale bez informací od tebe bych to nedala. Opatruj se nám, máme tě moc rádi. S láskou M.H.

Moje milovaná M.H. Jsi fajn a vůbec si s tím nedělej starosti. Naopak, já bych tě chtěla pochválit. Jednak se umíš o muže rozdělit... Je to sranda, ale je to tak. Vy chodíte do vyšších oblastí, uvědomte si, že žárlivost na jednom hmotném těle je přivlastňování si. Pozor, je to psychická záležitost, ano, jenom psychická. Když by ego zapracovalo, to by jste také mohli říct, že vám doporučuji, aby jste si dělali náhražky. Tak to není prosím.

Jsi úžasná v tom, že ses s mužem podělila a on měl radost. To je vzájemné dávání. Ano. Výborně. A protože i ty máš nárok na to, aby jsi dosáhla orgazmu a jemu to vlastně také pomáhá, protože on se pak nemusí tak namáhat a samozřejmě, dělá ti to radost. Takže ty pomáháš jemu a on pomáhá tobě. To je vlastně spolupráce. Je úžasné, že to není utajené, že to je sdílené a odsouhlasené. Vůbec o nic nejde.

Milá Ivanko, přeji ti krásný narozeninový den. Stala ses mi málem denním parťákem. Se sluchátky večer usínám a ukládám je na noční stolek často až když v noci procitnu. Měla jsem to štěstí, že jsem osobně i se svou sestrou dvanáctého prosince 2019 zúčastnila pobytu v Mnichově. Zároveň se učím teorii i praxi. Není to jednoduché, ale zato je to zajímavé. Malý příklad. V prosinci minulého roku jsem jela na nákup se svým zetěm. U marketu stála policejní hlídka, byla již tma. Když jsme se vraceli, stále tam stáli. Smáli jsme se, jejich činnost večer na cestě u marketu nám přišla zbytečná. Asi za jednu minutu jsem ve zpětném zrcátku viděla modrý majáček a sledovala, že stále jedou za námi a nepředjíždějí nás. Nakonec jsem zastavila. To samé udělala hlídka policie. Přišla ke mně příjemná sympatická policistka a po nudných formalitách mi oznámila, že mi vzadu nesvítí ani jedna žárovka osvětlující značku vozu. Druhý den jsem byla zrovna objednaná do servisu, takže náprava byla rychlá. Po chvíli mi policistka oznámila výši pokuty, ale také, že devátého druhý, tedy za šest týdnů mi vyprší platnost řidičského průkazu. Hurá, už vím, proč tam stáli a měla jsem radost, že si na mě počkali. Pokuta za propadlý řidičák se pohybuje v jiné částce než prasklé žárovečky. Druhý den jsem si zažádala o nový řidičák. A do zahraničí, kde pracuji, jsem odjízďela spokojená, jak jsem vše vyřídila. Vše je dobré. Ivanko, ještě jednou přeji vše dobré a věřím, že budu mít další příležitosti znovu obejmout. S pozdravem Mirka.

Děkuji. Také zdravím. Užívejte si to. Desítky, stovky dennodenních malých zázraků, kdy najednou uvidíte, že nic není náhodné, že se vše děje, jak má a správně.

Moje milá Ivanko, za pár chviliek tu bude svátek čarodějnic. A ty jsi přece Ježísbába, a já ti chci z celého srdce popřát krásné a spokojené narozeniny. Víím, že máš krásné a spokojené všechny dny, ale tak se to u nás ve 3D dělá. A také chci poděkovat vesmíru, že mi tě do života přivedl. A vlastně i sobě, že jsem si tě naplánovala. Moc ráda bych tě objala, ale na to si budu muset ještě počkat. Někdy mám chuť se na něco zeptat. A pak si najednou uvědomím, že jako proč, vždyť jsi to život vyřeší sám. A ať se stane, co se stane, všechno bude dobře. A tak bez negací přijímám stálé bolesti pravého esíčka v kříži, cvičím, mažu. Doufám, že jednou přejdou jako kyčel, která bolela rok a čtvrt. A sleduji své zmenšující se odpory a o jednom bych se chtěla zmínit. V září na Slunečnici jsem vyprávěla o stálých nedorozuměních se sprostým sousedem. Nazýval mmě pí., a já mu to vracela ču... Smáli jsme se tomu při vyprávění. Prostě

vztahovka. Nedávno jsem ho zase potkala a opět přišla zkouška útoku od něho. Prošla jsem kolem něho a zažila ten zázrak. Moje tělo necítilo žádný odpor. Poprvé, co ho znám, jsem necítila nic. Úplný klid. Jen tak samo od sebe se stalo, že jsem necítila strach, nenávisť či jinou negativní emoci. Zdálo se mi, že to nejsem já, jakobych ani nebyla. Najednou jsem si uvědomila, že takhle to je. Samo to přijde, když je správný čas. A vzpoměla jsem si na Petrušku jak volala: ‚Maminko, já už to umím!‘ Malých zázraků prožívám víc, pro mě si žiji hezký život a je to i tvoje zásluha. Děkuji moc, že jsi tu s námi a těším se na Prahu v prosinci, snad už bude klidněji. A přeji tobě i tvé rodině vše dobré. Jakože jak jinak, že. Páček. Líbá Líba z Vansdorfu.

Ano, Libuško, zdravím. Mnohokrát jsem vám vysvětlovala, že to přijde samo. Vy jako Bůh jste si naplánovali obleček, ve kterém jednoho dne bude ticho, o což jste se mnohokrát snažili. Vždyť nemáte vůli člověka. Když budete usilovat, aby jste něco zastavili, tak se vám to skutečně, skutečně nepodaří, protože ta síla, kterou vyvíjíte, aby jste něco udělali jinak než je, a ne to brali tak, jak to je, tak vám to sama ukáže. Výborně. Ano, je to krásné, když se to zažije, že.

Ivanko, už dlouho poslouchám tvoje audia. Přesto se ještě zřejmě mám čemu učit. Čím jsou moje rodiče starší, osmdesát a osmdesát dva let, což je úctyhodný věk, nedaří se mi zcela bez negativních emocí přijímat jejich čím dál bezohlednější chování ke mně. Chápu, že stáří přináší už někdy změny nálad a podobně. Vždyť jsem s láskou vykonávala dvaadvacet let ošetřovatelku v domově seniorů, až jsem musela kvůli zdravotním problémům tuto práci ukončit a jsem v částečném invalidním důchodu. Mám dva roka do důchodu a ještě jsem se rekvalifikovala na chůvu a pracovala u postižených dětí. Maminka onemocněla virózou, tatínek, který je silně citově na mamince závislý, byl z toho hodně špatný. Snažila jsem se jim v této situaci pomáhat. Tu přinést čerstvý vývar, jindy ještě horký štrůdl, vše s největší láskou. S nabídkou, budete-li cokoli potřebovat, dejte vědět. Moji rodiče, kteří jsou celý život ke všem velmi kritičtí, skoro na všem hledají něco špatného. A to mě už jako dítě tehdy mrzelo. Díky tvému učení jsem přijala i jejich chování, nyní ale jejich ego přidává na intenzitě. Při zavolání mamince na mě začne slovně bez důvodu útočit. Tatínek mi jindy zavolá, že jsem štrůdl neměla co cukrovat, protože on štrůdl necukruje. Já opravdu nečekám na poděkování, ale poslední dobu slovních útoků přibývá. A přitom s jakoukoliv pomocí připadám v úvahu já, protože bratr, který je o tři roky mladší pomáhá zcela vyjíměčně a celý život je považován za toho slabšího, kterému je třeba pomáhat. Kdysi dávno jsem se věnovala reiki. Nyní se do mě rodiče pustili, proč to nedělám. Chtěla jsem jim to vysvětlit. Maminka mě zarazila v půli věty, že to je tedy nezajímá. Já jsem ochotna pomoci komukoliv v rodině dle mých možností. Hlavně často pomáhám s mými čtyřmi vnoučátky. A další vnučka se narodí v dubnu. Jsem tři

měsíce po operaci pravé ruky, karpály, čekají mě lázně. A operace levé ruky mě čeká za dva měsíce. Byla jsem nechtěné první dítě a vždy jsem to tak i pociťovala. Na rodiče jsem se nezlobila, brala jsem, že byli mladí a že dělali jenom to, co uměli. Bratr se narodil o měsíc dříve, vše tenkrát dopadlo dobře. Je zdravý, až na výměnu kolene v loňském roce. Ale je celoživotně hlavně maminkou litován. Například, že od puberty svých dětí je víceméně vychovával sám kvůli odchodu jeho bývalé ženy. Já vychovávala své děti po rozvodu také sama, ale u mě to brali jako normální, protože jako ženská to přece musím hravě zvládnout. Léčím se s revmatoidní artritidou, mimochodem tu má i moje máma a jsem už prý páté pokolení s touto nemocí. Myslím, že jsem docela silná, i když citlivá osobnost. Ale poslední dobou moje tělo přepadají lítosti, když vidím, slyším a vnímám reakci mých rodičů. Přitom přicházím vždy se vstřícností jim pomoci. Teď už mojí hmotě sama domlouvám, že tuto pomoc budu muset omezit, pokud jejich chování ke mě bude takto pokračovat. Zároveň z toho mám divné pocity, protože celý život jsem byla jako dítě vychována, že jsem zodpovědná za všechny kolem sebe. A nyní už vím, jak to je, že každý si za vše může sám. A že procházíme přesně tím, co potřebujeme.

Ivanko drahá, moc a moc děkuji za případnou odpověď. A to i v případě, že neodpovíš. Jaruš.

Jaruško, já odpovím.

Kristovská přísnost. Je to docela důležité téma. Už jsem o něm mnohokrát mluvila. Ale já ho zase zopakuji. Jestliže se blížíte k pokoře, to znamená, přestáváte mít negativní emoce, což tedy ještě rozhodně u tebe negativní emoce ještě jsou, to je ta lítost, je to zbytečné, tím to nevyřešíš. Oni jsou, jací jsou a uvnitř jejich těl je tvé vlastní vědomí, které ti to dělá v jejich tělech. Ano, celé vědomí planety je tvoje. Akorát ty žiješ oddělenost svého těla jménem Jaruška. Ale vybraný osud s útoky tvého dalšího vědomí, těch částí, které jsou obaleny jinými lidskými těly sis objednala ty, abys něco pochopila. Tak se to děje v každé inkarnaci. Jen teď je už toho hodně, už je hodně nažitých zkušeností. Jestliže já jsem si objednala tento osud s těmito rodiči, kdy jsem byla nechtěné dítě, měla jsem protěžovaného bratra, litovaného bratra, vidíš, to přece nepomůže, když budeš v lítostech. První krok je, aby ti to nebylo líto, neboť se dějí věci, které jsi sama chtěla. Tehdy ti dojde, že jim musíš pomoci. Musíš jim pomoci tím, že bez negativní emoce, což je i lítost, i bez kritiky jejich těl, že to dělají, tohle se musíš pokusit je „odnaučit.“ Tedy říct: „Dobře tatínku, omlouvám se ti, že jsem pocukrovala ten štrůdl. Já jsem moc času neměla přemýšlet, měla jsem hodně, hodně práce. Tak příště si dám pozor. Anebo ti ho raději ani neupeču, abys neměl důvod si stěžovat.“

Máš také své nemoci, také svou práci, také své děti, také svá vnoučata, o které se staráš. A také své rodiče. Ale rozhodně bys nyní měla naučit také je, aby si i oni vážili všeho, tak jako to učili tebe v dětství. Rozhodně, aby si vážili všeho, co pro ně druhý udělá. Ve skutečnosti na to čekají. Slíbili jste si to. A uvidíš, že se začnou chovat lépe. To, že

musíte zahrát národní divadlo a přísnost na někoho druhého je velice důležitá věc, protože existuje časoprostorová křivka, ve které stojí ta fronta jednotlivých malých vědomí, která navazují v číselné řadě. Už jsem o tom dneska mluvila. Jestliže navazují v číselné řadě, potřebujete si pomáhat, každý z vašeho těla všem ostatním, kteří kolem vás jsou, svým chováním a jednáním. A jestliže na mě dnes v této úrovni, jestliže se dostávám do stavu pokory a zastavují se u mě negativní emoce, přichází čas, abych já pomohla svému vlastnímu vědomí v druhém lidském těle, aby něco nedělal, tak jenom zahrají stav seknutí. Ale sekám do hmotného těla, abych pomohla svému vědomí v druhém lidském těle, že tohle nesmí dělat. Kdyby jste to udělali s negativní emocií, jste sami v negativní emocii jako hmota - a hmota s hmotou má boj. Takže si napřed ohlídej své negativní emoce, aby tam nebyly, a pak to smíš udělat, aby se něco pohlo. Smíš se o to pokusit. Je možná i varianta, že jim něco dojde nebo možná, že jim také již něco nedojde, ale rozhodně by měli ten dopad svých negativit pocítit, aby se ještě něco naučili.

Při hromadném přechodu do 5D se to musí odehrávat tímto způsobem, protože vy pomáháte vlastnímu vědomí, tedy sami sobě, celému božství, aby se protáhlo přes hmotnou složku. Za nějaký čas, až planeta bude celá 5D, už to nemusí být hrané, už to může úplně odpadnout, takže se to ztratí. Už pak můžete být na sebe skutečně hodní, tak jak to uvnitř samozřejmě cítíte.

Dotázek ke Křečanům 2011.

K prvnímu výročí poslechu legendární nahrávky z Starých Křečan jsem si ji po roce pustila znovu. Jednak, abych zjistila, jestli se mi pravda jeví stejně jako před rokem nebo se někam posunula. A za druhé, jestli objevím něco, co mi dříve uniklo. Moje paměť je ta hloubková, ta prostorová mi snad zcela chybí, a to mimo jiné způsobuje, že stále něco hledám a po chvíli již nevím co. A v poslední době to bývá i myšlenka. To mně osobně nijak nevadí, ovšem mé okolí to občas nese s nelibostí, jako třeba šéf. Ale jedna věc mně tehdy unikla. Promiň, jsem hodně racionální, a satan mi to ucho pořád žužlá a mně to vůbec nevadí. Naopak, jsem prostě pořád zvědavá a užívám si to objevování. Moje otázka se vztahuje k tomu, když na konci povídáš o koloběhu života v projeveném a neprojeveném světě. Tedy projevený je jen v těle na Zemi a ten neprojevený je také se Zemí spjatý, ale je bezhmotný. Je to tedy jakýsi duchovní obal zeměkoule jako jediné bytosti, ve kterém se formují a dozrávají všechny duše jako jednotlivé buňky.

Tak, a co mi pořád neštymuje je, když tedy naše tělo dospěje do bodu B a stále ještě nedospělá duše se přesune do své příslušné třídy v neprojeveném světě, do jednoty s ostatními dušemi tam existujícími, zůstává sama sebou jako jedinou, jedinečnou entitou nebo splyne s ostatními tak, že nerozezná samu sebe jako jednu bytost. Přesněji: je si taková duše vědoma své jedinečné osudové linie nebo natolik splyne s

ostatními, že jí je to jedno, jaksi úplně vstřebává osudy a zkušenosti všech. Asi pořád úplně nerozumím tomu pojmu jednota. Možná je to, co docvakne, až přestanu být zvědavá. Jestli si najdeš čas na pár řádek, budu ráda. Jestli ne, tak mi to stejně nějaká jiná buňka přicvrkne do mysli, mám-li to pochopit.

Jinak s láskou na tebe myslím a moc děkuji, že tě v osudu mám, protože za ten rok se mi proměnil život z obtížného na snadný a lidé v mém okolí se proměnili nebo obměnili tak, že harmonie a klid je na denním pořádku. Platby probíhaly a probíhají, ale zatím nic, co by se nedalo v klidu přijmout, Prosím, vyříd' také pozdravy a velké poděkování Zdeňce Pollakové a Danu Hrabalovi, kteří ti tolik za nás a za všechny pomáhají. Pa pa, buď zdráva a měj se krásně. Maruška T.

Ve Starých Křečanech jsem podrobně vysvětlila, jak to běží. Že vlastně my jdeme po takovém žebříčku i v projeveném světě i v neprojeveném světě. Jestliže máme nabraný osud jako část božství, to znamená Ducha, který je ukryt pod jednou planetou, to je 3D stav, je to taková líheň teprve budoucích Bohů ve hmotě. Tak napřed to vědomí ve 3D je uvězněné pod hmotou planety hmoty, přes kterou se musí prokousat. Je to vlastně jako když vidíte kuklu motýla nebo mûry, který potom na konci 3D se zjeví v krásného motýla. Je to naprosto stejný princip. S tím rozdílem, že my jsme rozdělení do velikého množství jedinců. A ten průchod tou hmotou každé té části je vlastně načíslován, je to číselná řada, už jsem o tom dneska mluvila mnohokrát. To znamená, že vy máte stanovený průchod vaší existence až do konce všech dimenzí. To tam je. Existence celého Boha v jedné jediné vesmírné buňce je vlastně jako jeden život člověka od narození až do odložení těla. Je to naprosto stejný princip i ve větších systémech, jako i v malých systémech. Takže, tady než se narodíte, se teprve formuje tělo planety. Je to jako když jste v těle matky a ty jednotlivé buňky teprve narůstají a připravují se k vytvoření jednoho celistvého těla. A každá vaše existence v inkarnaci má svůj odstup, odskok. A rodíte se ve vlnách se svými vrstevníky, se kterými vždycky něco řešíte. A pak to řešíte dodatečně dál, protože si to nesete sebou.

Takže, jestliže já se narodím, mám před sebou určitý počet inkarnací ve 3D, který je časově naplánován i úkolově. To znamená dvanáct úkolů, které zde máme splnit se opakují zhruba v těch pěti stech inkarnacích. Tehdy já si přijdu, prožiji si tu svoji inkarnaci v projeveném světě ve hmotě, odkládám, jsem Duchem. Jste pořád Duchem, akorát v inkarnaci v projeveném světě jste Duch přikrytý hmotou. To tam chápeš dobře. Ale zvyšuje se ještě i ten stav, který je pod hmotou. Jestliže odložím tělo, ponechávám si takzvanou podhmotnou paměť, duše je spojená s hmotou, protože ji potřebuje jako svůj nosič, takže svoji podobu si potom tak trošičku ponecháváte, pouze se jenom mění, vybíráte si podobné stavy, podobné typy, které jsou připodobněné k minulým inkarnacím. Ale prožíváte si i schody. To znamená, vy žijete pak jakoby dál v neprojeveném světě, akorát víte, co budete prožívat v další inkarnaci, ale žijete si podobné věci, které tam jsou. A také víte, že to musíte zvládnout jenom v tom projeveném světě, to je ta anonymita a nevědomost. Tam to víte, zhruba víte, že jste všichni, nemáte na sobě hmotu, to znamená, že ta hmoty neútočí, tam je stav

odpočinku a náběru nové hmoty, která vám zase zestárne v projeveném světě a pak ji odložíte. Ale víte tam o té jednotě, akorát že si prožíváte ten čas toho odpočinku a stav přípravy a nabrání síly na novou divadelní hru ve svém projeveném pokračování.

Ve Starých Křečanech vysvětlují, že si vlastně prožíváte jeden dlouhý ucelený život. A žebříky, nebo reakce, jsou tam podobné. Proto třeba, když tady budete dejme tomu hodně agresivní, budete mít ještě hodně agresivní hmotnou složku, budete válečník, který bude vraždit a zabíjet, tak podobné nepříjemné stavy pocitů budete zažívat v neprojeveném světě. To jsou ty stavy, kdy se o tom mluvilo jako jakoby o očistci. Ale není to tak, protože očištec se může zhlédnout pouze ze stavu těla. A navíc se vám snaží hmotná složka těla nahnat strach, což je zákonem hmotného vědomí. Očištec de facto existuje tady, kdy se očišťujete od závislostí hmotné složky. Ale to by bylo na delší povídání.

Milá Ivanka, neviem či ste obdržali môj e-mail lebo ste zaneprázdnená. Budem rada, ak mi odpoviete na moje otázky, ak to nejde, tak aspoň krátku správu, že nič. Ďakujem. Môj pôvodný mail z 28.3. 2020 je priložený. Začala som sa znova pozerat' na vaše videá, som pri treťom. A v jednom z nich hovoríte, že máme určitú mieru rozhodovania, či priestor na voľby. Je to pre mňa veľmi dôležité aj z toho dôvodu, že mám veľmi komplikovaný vzťah so sestrou, bojuje so mnou celý život. Moje snahy o zlepšenie vzťahu sú márne. A chce ma aj obrat' o dedičstvo. Veľmi ma jej prístup trápi a mrzí. Keby som vedela, že nemôže svoje konanie ovplyvniť, veľmi by to pomohlo, aby som jej odpustila. Zo srdca ďakujem a prajem krásne dni a všetko dobré. Martina.

Ano Martino, já jsem namluvila Staré Křečany v době, kdy jsem přišla pro velice silnou a naplněnou skupinu neboli třídu, bílé magie. A říct někomu, kdo si myslí, že může ovládat celý svět, což vlastně hmotné vědomí, satan těmto lidem v těchto skupinách podsouvá, je velice obtížné. A proto jsem tam nechala malou, maličkou vůli člověka. Lidé mi později sami psali, že zjišťují, že to tak není. A to byl nejlepší, krásný čas na to, abych vám řekla vyšší pravdu. Protože nezapomeňte, pravda se každým okamžikem teď, na planetě mění. A vždy je správná. To, co se dnes učíte od Ivy, bude samozřejmě mnohokrát překonáno, protože to budete mít jako stupínek, ze kterého se odrazíte zase do vyšších stupňů. A to vy víte.

Dnes jde o to, aby jste se porodili jako božské vědomí. Jsem taková porodní bába. Jednou jsem to takhle zmínila v legraci, ale ono to tak vlastně je.

Ještě se vrátím k větě, která tady zazněla: *Keby som vedela, že nemôže svoje konanie ovplyvniť, veľmi by to pomohlo, aby som jej odpustila.*

Nezapomeňte na to, že odpuštění existuje jenom v přítomnosti. A znamená to, že vám nebude vadit, co vaše sestra činí. Tehdy vlastně nezapíšete stav neodpuštění vaší sestře. Ano. Ve tvé sestře, Martino, je tvé vlastní vědomí. A ty sama sis jako celý Duch naplánovala stav a útoky těla, ve kterém bydlí tvoje sestra, a ona za ní nemůže. Je to tvoje práce, je to tvůj scénář. Jsi režisérem, scénářem i všemi herci. Což si vlastně v

oddělenosti útoků svého vlastního těla nikdo z nás neuvědomuje, pokud je má. Stav 3D je obrovská iluze, která splaskne jako bublina, když ji prohlédnete. Proto všichni osvícenci, kteří se kdy potkali, se chechtali a chechtali, protože věděli, že všechno, co se tady děje vlastně není vůbec nic. Není to náročné. Je to všechno jenom iluze.

Milá Ivanka, mám na srdci niekoľko otázok, ktoré som vám chcela položiť na besede 14.3.2020, ktorá bola zrušená. Máme sa teda vidieť 5.12., ja by som však odpoveď potrebovala skôr. Preto som včera poslala e-mail na statok Slnečnica, ale uvedomila som si, že asi bude trvať, než dostanem odpoveď. A preto som vás chcela poprosiť, či by bolo možné, či by ste mi mohli odpovedať v súčasnej dobe podľa vašich možností. Ak áno, zo srdca ďakujem, keď nie, chápem.

A tu sú tie otázky. Po prvé: všetko je nastavené, udalosti, ktoré zažijeme, ľudia, ktorých stretne. Máme ale slobodnú vôľu ako reagovať v jednotlivých situáciách? A záleží teda na nás, kedy urobíme a aký veľký pokrok alebo je to dané, každá naša reakcia či myšlienka?

Martino, před chvílí jsem namlouvala odpověď jedné paní, ona tam vyprávěla svůj vlastní příběh, kdy žije v jednom velikém domě, kde žil jeden velice nepříjemný agresivní pán v sousedství, který ji velice drsně urážel a ona jeho. A tenkrát jsem jí řekla, že si bude muset počkat.

Ano. Každý z vás, už v projekci svého obalu těla si počkáte, kdy jednou zažijete údiv, kdy vaše tělo najednou nedělá nic. Pozor, kdyby nedělalo nic a plácala byste se po rameni, tedy tělo by se poplácalo, jak jseš šikovní, tak by jsi znova byla hmotnou složkou a tělem. Protože tělo nedokáže vůbec nic, vše dělá pouze božské já. Božské já naplňuje v těle okamžik, kdy pochopíte, kdy se rozejdete, kdy se rozhodnete k čemukoliv - doleva jít, doprava jít... Všechno je nastavené.

Několikrát jsem vysvětlovala anebo předříkávala i prohlášení na jakékoliv čakře. A tam to vlastně bylo nádherně zobrazené. Když oslovuji sama sebe, neboli vědomí v druhých lidských tělech, tak vím, že ti, co mně přišli učiniti činy své, já oživuji svým vědomím. A já jsem potřebovala vzhledem k tomu, jaké moje tělo dřív převzalo odpory dnes zopakovat všechny situace, abych je pochopila. A proto tvoje sestra dělá dokonalé vyučování, které sis objednala. Je to její bolest. Měla bys mít jenom soucit s tím, co dělá. Je to takzvané nastavení druhé tváře, o kterém mluví Kristus v bibli.

Ano, bílí mágové považují nastavení druhé tváře za to, aby dělali jenom věci bez útoků. To zanamena, sami neútočili a nechali se třeba i umlátit. Ale to není konečná cesta. Existuje ještě krok, kdy negativní emoce, které patří hmotě a nepatří vám, vy si nepřivlastníte. A tehdy, když poprvé vám je jedno, když vám někdo tu facku dá, protože víte, že jste si ji zasloužili, v minulosti jste totiž měli proti takovému činu odpor, tehdy už ji nedostanete. To je záležitost pouhého prožitku nitra. A je to sestry útok samozřejmě, takže soucit. Ale, pokud říkáte, že vás chce připravit o dědictví, nedovolit to tomu člověku, být soucitná, ale být v klidu. On není špatný. Pokud se strhne vaše tělo k tomu, aby sis myslela, že sestra je špatná, útočíš na své vlastní vědomí, ukryté

uvnitř těla, které vypadá jako sestra. Tohle je realita. Takže ona za to nemůže. Je to tvůj program celého osudu, který sis vybrala. To dáš.

Po druhé: pokiaľ mne blízky, veľmi blízky človek, konkrétne môj otec, prepadne alkoholu a nechce s tým nič robiť, nevidí ten svoj problém, tak chápem správne, že ja i zvyšok rodiny to môžeme len akceptovať, nechať ho ísť svojou cestou a byť mu nablízku v rámci možností a dávať mu našu lásku? Alebo je nejaká možnosť, ako skúsiť zmeniť? Napríklad rozhovorom, dohováraním a podobne. Zo srdca ďakujem. A prajem láskyplné dni a budem sa tešiť na osobné stretnutie v Prahe 5.12.2020.

Ano. Budu se také těšit.

Ano, můžete si s ním promluvit. Nezapomeňte, že láska je stav bez negativních emocí. To znamená, že vy tělem můžete provést cokoliv, ale ty emoce tam nesmí být. Nebudete ho milovat, když mu nic neřeknete a budete se uvnitř zlobit, tiše nepokorně kritizovat, považovat ho za špatného za to, co bude dělat. Ale budete ho milovat, když mu třeba řeknete něco ostře. Anebo mu opravdu tvrdě domluvíte anebo důrazně mu nastíníte, co by se mohlo stát, dít nebo pokračovat dál, kdyby se vývoj zhoršoval, ale nebudete proti němu mít jedinou negativní emoci. Nebudete litovat sami sebe, že to s ním prožíváte, ani situaci. Nebudete kritizovat, že to dělá. On sám si odžívá nějaké pesimismy. A v případě, že byste to nedali, tak byste sami ty pesimismy měli a víte, co znamená odsoudit druhého člověka. Tehdy si často musíte vyzkoušet, že i vy s tím nemůžete nic udělat. Tedy mu dejte další šanci ve stavu bez negativních emocí a domluvou. To je láska.

Milá Ivanko, poslouchám tě už pět let. Cvičím jógu třicet let, dvacet let jsem cvičitel jógy. Minulý týden se mi stala zvláštní věc. Cvičili jsme jógu ve stoji a šli jsme na podložku. Po krátké relaxaci jsem přešla do svíčky a pak mé tělo předcvičovalo, potichoučku jsem mluvila, ale nebyla jsem tam. Asi po čtvrt hodině jsem se posadila a koukala jsem vykulená, kde jsem. Nic si nepamatuji, nevím, kde jsem se ocitla, v hlavě jak vygumováno. Můžeš mi prosím vysvětlit, co se mi to stalo? Za odpověď děkuji. Mirka.

Ano. Dostala ses jenom do změněného stavu vědomí. To se vám teď občas bude stávat. Přepínají se pravá a levá hemisféra a někdy se tyto věci odehrávají. Nebojte se, oni se zase dají jakoby do souladu. V levé hemisféře sídlí ego. Ego umí všechno změřit, spočítat, odsoudit, zkritizovat, představovat si. Stav pravé hemisféry nejsou změřitelné, nejsou spočítatelné, je tam pouze prožitek a přitom tělo funguje dál. A ve chvíli, kdy dochází k těmto přepojovacím stavům, tak můžete dělat i věci přirozeně dál, ale nebudete si je pamatovat, přesto budete fungovat, druzí nic nezaregistrují.

A hlavně se toho nebojte.

Moje milovaná Ivanko, jsem z Pardubic, viděli jsme se tu na poslední přednášce. Prý jsem ti podobná, mám podobný naturel, ráda směji, jsem

takový živel. Poslouchám tě už čtyři roky a i jsem ti už osobně říkala, že jsi mi zachránila život, protože právě před čtyřmi roky jsem procházela opravdu velikou, velikánskou životní krizí. Jsem ve více skupinách buněček I.A., znám se i s dcerami, stýkáme se tu občas i s Janou atd., atd.

A proč píšu. Potřebovala bych nějak uchopit svou situaci. Víím, že mám věci přijmout takové, jaké jsou. Zkusím to popsat ve zkratce. Je mi padesát dva let. Rozvedla jsem se po dvaceti letech s mužem, se kterým jsem cítila již dávno, že už dál být nemohu. Odešla jsem za jiným mužem do Hradce Králové. Je to můj zákazník z práce. Nesmírně se do mě zamiloval a následně i já do něho. Zkraje jsme byli dobří kamarádi. Škoda, že to tak nezůstalo. Bydlela u nás od začátku moje osmnáctiletá dcera. Můj přítel byl solventní, co dával mě, dával i mé dceři, hodně jsme cestovali, prostě z hmotného pohledu sen. Po několika letech se nám vztah začal hroutit. On se zbláznil do esoteriky a já už s magií pomalu končila, protože jsem v ní žila od dětství. Jak jsem pochopila až déle, je to velmi manipulativní člověk a já nebyla poslušné malé dítě. Z něho se začal postupně stávat doslova mág. Bez kyvadla ani ránu, neustále si nechával od esoteriků něco čistit atd., atd. Na mé dceři nenechával nit suchou, neustále mi vyčítal, co jsme jí s mužem měli dát a nedali. Přitom on sám děti neměl. Svou ženu opustil přesně před tím, než jsme se dali dohromady my dva. Pak jsme špatně zainvestovali nějaké peníze. A já, abych tehdy měla pokoj, jsem tehdy pitomá vše, co mi zbylo po rozvodu, dala do věci esoteriky posvěcené, ale je ti asi jasné, že jsem o to všechno přišla. Byl by za to slušný byt s vybavením.

Po sedmi letech mi přítel řekl, že náš vztah skončil a ať se odstěhuji. A hned mi řekl, jak to bude. Už měl scénář pro mě vymyšlený. Poslal mne zpět do Pardubic, abych si našla pronájem. Mezitím byl na dovolené s mou dcerou, tehdy už pětadvacetiletou, kde se domluvili, že ona má u něho zůstat. Prostě já sbalila kufry a stěhovala jsem se pryč. Má dcera zůstala u něho a mně tvrdila, že se mnou nikam nepůjde a že bychom si nerozuměly. Po pár měsících jsem se dozvěděla, že spolu opravdu žijí jako muž a žena. Jako kdyby mi vzala můj život. Žije v domě, kde jsem byla já s mým mužem, nechává se hýčkat, jezdí na dovolené atd. Byla jsem v péči psychologky a chvíli jsem brala antidepressiva. To, že žije v blahobytnu s ním už jsem akceptovala, prostě mi nic jiného nezbylo. Nic jí nevyčítám, protože nechci, aby se naše vztahy rozpadly. Do toho se moje matka začala stavět na jejich stranu, rodina rozbitá, když mi bylo nejhůř, ještě mi ubližovala. Jinak já jsem pro něho nepohodlná, nesmím k ním, mou matku zvou, paní na úklid mají jako tetu, ale já jsem nějak vypadla z kola. Mají mezi sebou dvaadvacetiletý rozdíl. Má dcera byla vždy taková skromná, pokorná šedá myška, žádná bouřlivá puberta, měla málo vztahů, taková idealistka, manipulovatelná. Zato teď má sebevědomí na

rozdávání, někdy ji nepoznávám. Miluji ji, chtěla bych ji vidět víc, ale prostě to nejde. Do toho on je stále mým zákazníkem. Chovám se k němu slušně, ale co nemohu nějak v sobě zpracovat je to, že ona se mi nikdy neomluvila: ‚Mami, promiň.‘ Vždyť tohle se přeci nedělá. On mě ještě stačil pomluvit snad všude, jaká jsem strašná, aby si obhájl, co udělal. A to i u mě v práci, kde jsem toto nechtěla absolutně ventilovat. Dceři bude třicet let, děti nemají, asi mít nemohou nebo nechtějí, nevím. Je doktorka přírodních věd, ale nemá pořádnou práci. Učí na malý úvazek na univerzitě a jinak si ji vydržuje partner, kterému vypomáhá v elektrikářské firmě. Koupili si psa jako dítě.

Já už si žiji celkem v pohodě, mám partnera, sice jen na víkendy, žije šedesát kilometrů daleko, ale jsem šťastná. Je to všechno skromné, zase pravý opak toho, co jsem měla dřív. Ale Martin je moc hodný chlap a tak jsem ráda, že ho mám. Ale ego se mnou někdy cloumá. Měla jsem i nějaké zdravotní potíže. Vše se mi to hlavně honí ve druhé čakře. Celkem silná inkontinence, dva myomy narostlé po rozchodu, občasné záněty močáku. Ivanko moje milovaná, prosím tě, to, co udělali ti dva přece není morální, nebo ano?

Ted' si o tom s dcerou nemohu promluvit, protože by mě poslala k šípku. Musím čekat na příhodnou dobu, ale říkám si, že život jí to musí vrátit. A to mě jako matku vůbec netěší. Jako mě, když jsem odešla od manžela ze dne na den, tak tento člověk to udělal na oplátku mně. Vím, vrátilo se mi to. Ale mám tam obavu o dceru, jak to bude dál, protože na neštěstí druhého si stavět vlastní štěstí, to přece není morální.

Jak se prosím, z toho všeho mám vymotat? Už se mi z toho hodně podařilo. Chápu toho spoustu a jsem na tom lépe a lépe, ale ta morální stránka mi není jasná. To, co udělali, mi tenkrát strašně ublížilo, odpustila jsem, ale to chvíli trvalo. Ale stejně, egouš hlodá a hlodá... Už ho posílám do pr...., ale občas je to opravdu síla. Moc, moc děkuji alespoň za stanovisko, jak to vidíš ty. Posílám objetí a pusu. Romča.

Ó, milá Romčo, tak dobře poslouchej.

Tvé vědomí žije ve všech zúčastněných. A všichni zúčastnění to musí takhle udělat. Ty ses přece poučila, víš, že se ti věci vrátily. Ale to samé má i tvé dítě. Proto si o ní nedělej starosti, protože ona musí prožít dopad sama na sebe. A ona se ho dočká. Dočká se ho i ten tvůj druhý partner, který tam byl. Ona zřejmě podlehla penězům a věcem, které jí tam nastavoval a dával. Člověk si ale nemůže koupit lásku, nejde to. Jestli ona je závislá na blahobytu a dneska má sebevědomí, je drazo zaplacené. A pozor, nejisté. Takový člověk, a podvědomě to musí tušit i tvoje dcera, je vlastně tenkým ledem, protože nikdo nikdy neví, kdy ji vymění za někoho jiného, kdo bude podléhat vlastně zákonům hmoty. Zároveň podvědomě ten člověk cítí, který podplácí druhé, že si vlastně nekupuje jejich lásku, protože je tam manipulace. Ty bys ji připravila o tyto prožitky. Chceš ji připravit

o zkušenost? Vždyť i ona si to zaslouží. I on. My všichni na planetě máme své zkušenosti. A ať jsou jakékoliv, jsou pro naše dobro, aby jsme si prožili věci, které pak vzápětí druhým nebudeme dělat.

Tento osud sis nastavila. Takže i pro tebe je dobrý. Nepodléhej tomu, že něco je špatně. Neochraňuj svoje dítě. Až to začneš teprve teď dělat a pochopíš to, pak se ti navrátí. Nečekej, aby se ti omluvili. Až to nebudeš chtít, přijde to. Vysvětlovala jsem vám, že když jste všechno, hmotná složka celé planety ví a ovládá ji jeden jediný pán, dokud budeš chtít svoji omluvu, taháš ji z toho celého balíku a nedostaneš ji. Až ji nebudeš potřebovat, přijde. A s tím přijde nádherné prohlédnutí tvého dítěte, ale také její „odměna,“ na kterou se čeká. A pak je zase na tobě, abys nad ní neplakala. Vždyť ona ji potřebovala, proboha. Tohle je pohled jednotlivého Boha. Zkus se vsunout do jednotlivých jakoby lidských osudů. Uvidíš, že to nemají jednoduché. A ještě to jednoduché vůbec mít nebudou.

Buď šťastná, že jsi vypadla z tohoto kola. Buď šťastná, že i ta maminka tam chodí, aspoň má někoho po ruce. A uvidí všechny věci, které se tam dějí. Odevzdej ji jejímu osudu, je všechny, jako odevzdáš své vlastní tělo. To je jednota.

Každý z vás je ucelené vědomí celé planety a přál si všechno. Mnohé tady je dramatické. Mnohé tady je náročné a je potřebné. Každý z vás má své číslo, číslo, které reprezentuje, aby celý Duch mohl projít.

Milá Ivanko, zdravím tě a přeji pohodové jarní dny. Chtěla bych se na něco zeptat. V poslední době mám hodně snů. Většina z nich se hned rozplyne. Ten ze čtvrtek šestnáctého dubna na pátek jsem si zapamatovala a pak o něm přemýšlela. Byla jsem na nějaké hromadné akci, něco jako bývalá setkání esoteriků v době bílé magie. Vešla jsem do jednoho z menších pokojů, kde se svítilo, a v něm rozsvícený vánoční stromek. Nějaká žena mi říká: ‚Dívej se, jak se mění.‘ Viděla jsem jak mění barvy osvětlení a říkám si, co je na tom zvláštního. Je to běžné. Ale po chvíli jsem zjistila, že se mění nejen barvy, ale i všechny ozdoby, jakoby byly propojené nějakým neviditelným řetězem, který se po chvílkách posouvá, takže ozdoby cestují po celém stromku. Napadá mě, pracuje takto koronavirus? Symboly, které ke mně promluvíly. Vánoce jsou narozeniny Krista, tedy i našeho kristovství: zrození do 5D. Malý pokoj: vnímá to jen menší část lidstva. Strom: přirozený neměnicí se Duch, který na sebe oblékl hmotu v pohybu, časoprostorovou křivku. Ozdoby: naše oblečky, naše příběhy, naše životy, které jsou neustále v pohybu. Pohyb světél a ozdob: koronavirus, mění naše zvyklosti, postoje, názory, vzorce chování, vztahy, finance, majetek. Všechno, co nám připadá důležité a zkouší nás, jak tuto změnu dokážeme přijmout. Stromek byl na první pohled obyčejný, statický, ale při uvědomění si toho pohybu s proměnami zároveň krásný, slavnostní a v každé chvíli jedinečný jako náš život. Podle feng šuej je vánoční stromek symbolem prvku oheň k dosažení cíle, uzavírání určitého pozemského cyklu. Je to takový

rozcestník. Buď je to pro nás čas ulpívání, napětí, projevu závislosti a posun znovu do cyklu, opakování toho, co jsme nedokázali zpracovat. Anebo uvolnění, překročení vlastního stínu, posunutí se do nového cyklu v nové úrovni.

Říkám si, čas neexistuje. Toto můžeme zažívat kdykoliv v každém okamžiku, ano, na individuální úrovni jistě. Ted' mi přijde, že koronavirus tento princip vnáší do celé společnosti. Od životů jednotlivých lidí do celospolečenských záležitostí. Tolik příležitostí k uvědomění si. Nevím, jestli jsi o tom někde už mluvila. Napadá mě ještě souvislost se španělskou chřipkou. Velké množství lidí na planetě to zasáhlo ve více vlnách. Velké množství lidí zemřelo. Jejich odpory byly příliš velké, než aby ustáli změnu celospolečenského vědomí. A další co zůstali, pochopili co měli v programu a postoupili dál. Byla španělská chřipka něco jako kvantový skok z černé do bílé magie? A je koronavirus skok z bílé do pokory? Víím, že je to jedno. Ale moje ego má prostě vánoce a přemýšlí. Milada.

Ano Milado, jsi velmi blízko. Dá se říct, že jsi na to kápala.

Ano, ta korona je velice důležitá, protože vy se potřebujete naučit myslet srdcem, tedy nemyslet, jenom cítit. Ti, co dnes prožívají všechno ve špatném, to znamená v pesimistickém modu, tak ti budou vidět všechno špatně. A tu samou situaci vy, kteří už jste se dostali přes hladinu vlastně největších odporů, které jste kdy v časoprostorové křivce měli nalézt a nabrali jste spoustu věcí, už vidíte, co všechno vám tento stav přináší. Člověk ve starostech o rodinu chce obrovsky pracovat a vydělat peníze. A najednou zjistil, když si myslel, že se nemohl zastavit, že to jde, že se víc věnuje rodině, že si víc popovídáte, vážíte si života. Oceňujete věci, které jste dřív přehlíželi jakoby nebyly. Nebyl na to čas. Dnes se věnujete přírodě, zahrádce. To, k čemu vás ta corona vlastně pustí. Vážíte si stavu takového, jaký je, přestože ostatní jej vidí dramaticky a náročně. Za mě štěstí.

Také je prokázáno, že on otevírá lidská těla jakoby klíčem. Ano, branou jsou platby v odporech na čakrách. Bílkovina, která třeba bude na rakovinném nádoru je jedním z nich. Za rakovinou, to víte, je nenávisť. Lidé, kteří nenávidí nebo nenáviděli v minulosti a nyní mají tyto platby, tak jsou skutečně jakoby terčem k útoku koronaviru. Další je třetí čakra. Tam zase jsou lidé s cukrovkou. Ano, nespokojenost, neumět vidět štěstí ve svém životě. Pak to jsou lidé s AIDS. Látky a bílkovinné věci, které se objevují při této nemoci v těle jsou také vlastně terčem. Tam je zase nerovnoměrnost a nestabilita v pohlavním životě, kdy střídáte partnery anebo se nějakým způsobem zapojujete v egoistickém modu do partnerský vztahů. Anebo minimálně do sexuálních vztahů, které nemusí být partnerské. Pak je to ještě malárie. Malárie se objevuje hlavně v Africe. A vy víte, že Afrika nebo i jižní Amerika a Indie jsou oblasti, kde se rodilo hodně duší v těch prvních desítkách, v tom prvním období, které je plné prožitků ve velice negativním modu. Stavý přežití, útoku, hladomory a různé jiné těžké věci, které si

musíte odžít v té první třetině, dá se říct na těch prvních třech čakrách, což obnáší velice dlouhý čas.

Coronavirus je takovou čistkou, on je tou sítí neboli tou informací, kdy jste terčem, když v sobě máte negativní věci. Tady se nemusí bát nikdo, kdo vnímá věci správně. Správně v úrovni blížící se stavu Boha. Je to vlastně taková neviditelná vnitřní válka. Pro ty, kteří se budou blížit stavu 5D bude vlastně přítelem, naopak jim posílí imunitu, když se k němu vlastně přidají. Vysvětlovala jsem to v Hradci Králové. Vše, co existuje na planetě, je součástí vývoje. I Duch koronaviru je vašim vlastním. Odmítat ho je obrovským rizikem.

Existuje jedna internetová televize, kde promlouvá velice schopný člověk. On vysílá někde z Ostravy. Je to pán, který to vidí přes kvantovou fyziku, přes energie a je docela zajímavý. Slyšela jsem ho asi dvakrát a mimochodem, moc se mi to líbilo. Ale při jeho posledním povídání, které jsem zaslechla od jednoho mého kamaráda, tak jsem se pobavila, protože on tam mluvil velice opatrně a velice dlouho, ono trvalo asi deset, skoro patnáct minut, kdy obloukem, už už na jazyku chtěl říct a vysvětloval skupinám, které dnes hromadně medituji proti koronaviru, a takových lidí je hodně, tak jim asi dvacetkrát s takovým odstupem, už už se přibližoval jim říct, že to je nesmysl, že dělají blbosti. Ale byl tam ještě takový ten strach při přechodu z bílé magie do pokory, jim to říci. A bylo to, alespoň pro mě, strašně zábavné. A už jsme si tipovali, kdy už to řekne a kdy ne. A vysvětloval to nádherným způsobem, který už samozřejmě viděl. Říkal, že vlastně každá jednotlivá buňka planety, to znamená každý jedinec sám za sebe, ať člověk, rostlina, zvíře je součástí celého těla planety. Ano, to je to, co vám vysvětluji. A pokud někdo bude proti něčemu meditovat, aby ho zahnal, vytváří destruktivní program, který se mu vrátí. Takže jenom pokora, stav přijetí vás učiní imunní vůči koruně, protože ta si vás potom samozřejmě nevšimne.

Ahoj Ivanko, a krásný víkendový večer. Vím, že informace se stále vyvíjí a že jsi přišla pro hladinu bílých mágů. Když poprvé zazněla informace o mumifikaci a duších faraónů, kteří lpěli na hmotě a nechtěli uvolnit sevření z hmotného světa, postupně se překlenulo info do vyššího stupně a zaznělo, že duši nemůže nic ublížit.

Je Duchem. Ano.

Tehdy mi pravděpodobně došla informace, že duše neprotestuje a neodporuje a nedrží se svého hmotného těla a statků a bohatství, když si uvědomí, že tento děj samotný chtěla a je vším. Bylo to tedy tak, že duše zůstaly uvíznuté ve světě u svých těl? Nebo v klidu odešly a pokračovaly ve svém vývoji dále? Přičemž jim po odložení těl došlo, že vlastně nikdy hmotou nebyly a tak nepocítily žádné chtění, když ego má jen tělo a ne duše. Děkuji za objasnění. Posílám pozdrav. Martina.

Ano, Martino. To jsem už vysvětlovala mnohokrát a k mému infu to patří, že se mění podmínky v každé třídě, v každé hladině. To znamená, že bílí mágové se ještě musí bát karmy a nějakých stavů, kdy si přivlastňujete hmotnou složku, cítíte se jako ona. Takže

ona má strach ze smrti. Ona má strach o majetek, dům, nechce opouštět tělo. Nechce opouštět vše, co vlastní: blízké, manžela, manželku, cokoliv. Takže v této hladině je to normální, protože nemůžete tuhle informaci přeskočit, aniž byste jí neprošli. Každá třída má svá pravidla, která se musí dodržet. Nemůže se přeskočit, sami potřebujete prolézt přes hmotnou složku, abyste se stali Bohem. Potřebujete všechny inkarnace, celou tu dobu, kterou jakoby v té devítiletce musíte prožít.

Ahoj Ivanko, může duše být prokletá? A když opouští tělo černý mág nebo sériový vrah, tak se má po smrti špatně? Hezký den. Lukáš.

Nemá. Má se dobře. Má se normálně samozřejmě, protože všechno dělá jenom hmotná složka, on si odpočine a bude vědět, co si oblékne příště. A také bude vědět, co sklídí příště, protože to, co dělal lidem jako černý mág nebo sériový vrah zažije. Takže v těchto stavech se té duši moc nechce na ten svět, když vnímá, co ho čeká. Ale je to správné. Duch je stálá a neměnná věc. A nedá se zastavit život Boha. On zkrátka žije trvale a stále. A ví, že je to pro něho dobré si prožít tyhle věci, aby se mohl narodit.

Dobrý den Ivanko, zajímalo by mě, jaký máte názor na eutanázii u člověka nevléčitelně nemocného, který už tu nechce být a přeje si zemřít. Uškodil by si touto volbou? A co je to za platbu, když člověk ochrne na celé tělo a nemůže ani mluvit, může jen ležet a dýchat, jde-li o člověka, který byl do té doby naprosto zdravý a postihne ho mrtvice nebo úraz páteře. Měla jsem kamarádku, která takto ochrnutá ležela osm let, než umřela na zápal plic ve svých dvaasedesáti letech. Smrt byla pro ni vysvobozením.

Ano, samozřejmě souhlasím. Naprosto souhlasím. My se dopracujeme k eutanázii vývojem planety. Protože do této chvíle bylo i odložení těla ve všech třídách, které tady existovaly, prohřeškem neboli hříchem. Vezměte si, že i pro bílou magii, která je nejvyšším postem před pokorou, to znamená před božským stavem, je ještě sebevražda nepochopitelná věc. A přitom je to naplánované ve hmotě těla a dělá to hmota těla, takže duše získá zkušenost, že si bude muset odžít tyto stavy. Zase i zpětně, co uděláte svým odchodem druhým, to si zažijete vy, aby jste to také nikdy nedělali. Tyhle věci jste si potřebovali prožít všichni, ale nikdy nebyly hříchem, hřích neexistuje. Je pouze prenatalní stav Boha před zrozením ve hmotném těle. To, co vám přišel říct člověk Ježíš.

Takže na tom není nic špatného. Člověk to nemá odsoudit. Tím, že se dostaneme do stavu bez ega a bude se ego pořád umenšovat a umenšovat, bude možná eutanázie za určitých podmínek. Ve světě 3D to zatím ještě nemohlo být. Jednak ti lidé potřebovali v těch svých bolestech si splatit všechno, co potřebovali a co za ten život udělali. A to také někdy není viditelné. Nikdy nevíte, jak ten člověk prožíval ty své stavy. Někdy je to tak intenzivní a niterné, a tak jak to je pro toho člověka jedinečné a osvobozující - hlavně, že splatí. Vy nemůžete posoudit, jaký ten člověk byl.

Z vnějšku třeba uvidíte u bílého mága, jak pomáhal celý život lidem, ale nevnímáte, jak běsnil a považoval ty druhé lidi a situace za špatné a jak je odsuzoval. Ve skutečnosti se

prodíral houštím obrovských odporů, které si potřebuje zaplatit. Což vy nevíte. Nemůžete nikoho soudit. Ani směrem plus ani směrem minus. Tak to zkrátka je.

Jak se bude svět vyvíjet k pokoře a ke stavu Boha, bude to možné. Do této chvíle to nebylo možné ani z hlediska ostatních lidí, protože ve světě 3D by třeba bylo možné zmanipulovat odchod člověka, dejme tomu v zájmu dědictví druhých lidí, kteří tu po něm zůstali. Ve 3D je to zkrátka jako v detektivce. Detektivek se jednou provždy zbavíte, až vylezete do světa jednoty.

Dobrý den, Ivanko. S rodinou jsme vedli o svátcích diskuze. A jsme všichni tví věrní posluchači. A padla jedna velice hluboká myšlenka, která nás všechny donutila k zamyšlení. Očistec. Jeden člen rodiny, který se ještě dvacet pět let zpátky máchal v bílé magii, má načteno hromadu knih a vneslo to do této konverzace svůj úhel pohledu. Já si tedy nepamatuji, jestli jsi o tom v přednáškách někdy mluvila. A asi jsem to holt neměla slyšet. A tak jsem si v ten daný moment řekla, co by na to řekla Ivanka, a přispěla jsem pravdou mé hmoty. Víte, já si myslím, že jestliže jsme všichni jednotné božství, ta energie je ve všech stejná a neměnná, tak se na všechny vztahují zcela stejná pravidla a je jedno nakolik ten člověk hmotě propadá. Podle mě to, co nás tady drží, to hmotné tělo a také éterické tělo, čakry atd., je jediné, co dokáže pociťovat strach a negativní emoce a topí se v nich. Tedy vidí různé bubáky, prožívá těžké zkoušky, někdo i halucinace, když má schizofrenii. Ale dle mého názoru se toho božství ani nemůže dotknout, protože je to vibračně nízko. A ať se ten človíček chová, jak se chová, pořád je je jedno nádherné a nekonečné božství. Takže pokud takový človíček zemře, tak jak může zažít po smrti očistec, když jediné, co ho v této úrovni drží, je to jeho hmotné tělo. Asi by v tom byl pekný chaos, schizofrenici by tedy potom měli halucinace i po smrti. Nebo lidé na drogách by ty věci viděli i po smrti a topili by se v nich a topili. Je tedy možné, že i takoví lidé po smrti uvíznou někde v dimenzích, kde tyto věci zažívají? Nebo právě má teorie, že jsme všichni jedno velké božství a po smrti všichni jdeme na totéž místo, nemůžeme zažít tyhle věci, protože vás neváže fyzické tělo, je správná. A je Ivanko, možné, aby ta dušička uvízla v multidimenzionálním prostoru? Jeden můj bratranec totiž do této konverzace ještě přispěl názorem, že existuje mnoho multidimenzionálních světů a duše v nich může uvíznout.

Přejeme ti všichni šťastný nový rok 2020. Vždyť víš, že vše je dobré. S láskou...

Očistec se samozřejmě prožívá tady. Očistec, kde se očisťujete od stavu hmoty. Už jsem se o tom krátce zmínila jednu nebo dvě otázky dopředu. Všechno má svá pravidla. To znamená, že třeba jiná pravidla budou uznávat bílí mágové a jiná černí mágové, ale zase jenom tady v tom hmotném světě.

To znamená, že v bílé magii tady ten strach ještě byl. Anebo v černé magii se tam ukazuje, že tyhle věci po smrti tam jsou, pro ně tam jsou. Pro vás už ne. Oni se totiž potřebují ještě něčeho bát.

Mně se vybavuje dobrá česká komedie: Jen ho nechte ať se bojí. Takže ano, takhle to je.

Jenom hmota má odpory. Jenom hmota žije v pekle a v bahně. A to tady na tomto světě. A je to očisťující proces. Musí to zažít, aby nedělala druhým to peklo. Ale jinak odkládáte své tělo se všemi odpory. Akorát jdete do dalších životů, tam si odpočnete a vrátíte se, a tady si prožijete zkoušky, které jsou potřebné k tomu, aby jste se jako božství narodili.

Dobrý večer Ivanko, doufám, že se vás nedotklo mé oslovení. Cítím ho ve vztahu k vám jako nejlepší možnost.

No samozřejmě, že mi to nevádí.

Vzhledem k tomu, že u mě smrtí manžela nastala nová životní etapa a mě oslovil váš pozitivní přístup k pochopení každodenních zážitků, které nás ne vždy probudí anebo povzbudí, využila jsem možnosti položit vám aktuální dotaz na skutečnost, se kterou si nevím rady. Dopředu se omlouvám, znám vás zatím krátce, tak je možné, že bych v některé z vašich přednášek sama našla odpověď. Jedná se o problém odpuštění. Vyčítám si, že jsem alergická a nesnášenlivá na svou osmdesáti šesti letou matku, se kterou bydlím. Nemohu ji odpustit, že svou ukřivděností a sobectvím dohnala mého otce i dalšího partnera k sebevraždě. Při její péči o svou matku používala fyzické násilí. Nás tři děti celý život rozeštvávala pomluvami. Trápila nás výčitkami, že se o ni nestaráme a že se mají všichni okolo ní líp než ona. A že bych se měla rozvést, aby nebyla sama, protože s ní nikdo nevydržel. Když jsem se jí několikrát snažila vymluvit tu její ukřivděnost a neomalenost vůči okolí, nedokázala nic z toho přijmout. Naopak jsem byla bezcitná a ona měla jít raději na potrat než jsem narodila. Snaží se o to, aby se svět točil podle jejích představ. Moc bych si přála ze své mysli si o ní vše špatné vymazat a brát ji s nadhledem. Vše ji odpustit, a tak odpustit i sobě. Jde ji i nějakým způsobem pomoci? Těším se na vaši přednášku koncem ledna v Bystřici, Rusavu, kde jsem si koupila vstupenku. Děkuji vám za vše, moc jste mě ovlivnila svojí silnou vírou v Boha. A s názorem, že vše v nás je dobré, ale i zlé dál posouvá, a je potřeba to přijímat pozitivně. Zdraví vás Alena.

Alenko, jediný Bůh se rozdělí na velmi mnoho částí. A pak sklízí to, co zasel. Ze začátku dlouhé eony věků, mnoho životů to vůbec nechápe. Až později, než se přiblíží ke stavu jednoty, zjistí, a už je to pro něho viditelné, že cokoliv udělá druhému člověku, se mu vrátí. Abychom zjistili, že je to pro nás dobré, musíme si prožít dlouhou řadu inkarnací.

Jestliže vy máte v osudu, a celá vaše rodina, takového člověka, je jasné, že jste takové lidi dřív nedávali. Teď musí být velmi blízko. Tahle žena i potřebuje nastavit hranice a zjistit, že když se bude takhle chovat ke všem a bude tahat k sobě každého a vlastnit, že ji každý rád opustí, protože v tom se nedá žít.

Víte, když třeba budete mít partnera a ten partner vás nenechá dýchat, pořád s vámi bude manipulovat, pořád si vás bude udržovat jakýmkoliv způsobem nablízku, bude třeba manipulovat i děti proti vám, musíte sebrat sílu a pomoci mu. Z hlediska 3D člověka ho budete nesnášet. Nakonec se stejně rozvedete. A možná si to budete vyčítat, a to vás roztrhá. Ale pak ještě existuje jedna varianta. Ta je vyšší a nepochopitelná pro člověka 3D, který ještě nemá dost zkušeností. Člověk, který se přiblíží ke stavu 5D, ten v takovémto partnerství bude trpělivý, bude se snažit dvacetkrát, třicetkrát, stokrát snažit o zachování rodiny, ale pak jednou nakonec řekne ne. Ale ne s odporem k tomu, co dělá tělo partnera, ale protože ho chce milovat, chce si zachovat alespoň lásku k člověku se soucitem, který se takto chová a neumí své chování změnit. A protože mu moje blízkost nedělá dobře, tak kdybych to byla já, tak ho z lásky k němu opustím. To je láska. Aby on konečně poprvé získal zkušenost, že tohle se lidem nedělá. Můžete si s ním promluvit tisíckrát, ale po tisíci první zjistíte, že on to teď nedá a že on potřebuje zkušenost. K tomu ale musíte dožít svůj čas. To se nedá uspěchat. Musíte vědět, že stokrát jste překročili svoji nastavenou hranici a znova jste se vrátili, abyste se pokusili, abyste jednou měli jistotu, že jste pro to udělali všechno, abyste tomu člověku pomohli.

Ona žije v pekle. Vy z něho můžete vystoupit. Ale jenom s láskou. Ona vás přece naučila, jak nedělat věci. Jestli si to budete vyčítat, že jí nemůžete odpustit, tak jí nikdy neodpustíte, protože když jste s výčitkou, tak podléháte hmotě svého vlastního těla. Ne. Proč byste si měla vyčítat, že vám vadí tyhle věci. Totiž tu výčitku vám zase dává ego, tělo, odpor. Vy jste přece neudělala nic špatně. I ona nedělá nic špatně. Ukazuje vám, jakou nemáte nikdy být. Za to je zapotřebí poděkovat. Být vděčná. Člověk, který vám nastaví tak vysoko lať, že jednou, když ho opustíte, tak jste navždy vděční za to, co se děje, jenom normálně, běžně, obyčejně. Za to chce vděk.

Poslouchám tvé přednášky, ale ještě jsem neslyšela všechny. Takže pokud jsi už na podobný dotaz zodpovídala, tak se omlouvám. Můj dotaz se týká vztahů. Celý život mi připadá, jako bych v podstatě nikam nezapadala, jako bych pořád stála mimo dění. Lidé kolem mě navazují pevná přátelství, harmonické vztahy a já mám v podstatě pocit, jako by mě okolí odmítalo. Cítím se často sama. Například mám problém navazovat dlouhotrvající přátelství, či zapadnout do nějaké party. Vždy, když se s někým seznámím a rozumíme si, stejně to přátelství málokdy vydrží. Po čase mě stejně skoro každý rád opustí, přestože do těch vztahů investuji. Ať už kontakt ustává postupně, či k ukončení dojde ze dne na den, aniž bych znala důvod. Dřív jsem se tím hodně trápila. Nyní už na sobě pracuji, snažím se každý další nepovedený vztah přijmout bez lítosti. Snažím se mít sebe ráda, snažím se brát to tak, jak to je. Nicméně se mi to vždy nedaří. V poslední době se mi také začalo stávat, že se do někoho zamiluji, ale dotyčný o mě nemá vůbec zájem. Nikoho

nepřemlouvám, netlačím do ničeho, o lásku ani o pozornost neškemrám, i když to bolí. Tyto situace se pořád opakují. Co se mi s tím snaží život sdělit? Na čem mám ještě zapracovat? Děkuji moc za odpověď. XYZ.

Zapadáš do celkového dění osudu této planety. I takový osud je zapotřebí prožít a rád. Nejsi tělem, takže nemůžeš být nikdy sama. Ty jsi vědomí, které má pořád vedle sebe své tělo. To tělo ti ale nalhává, že jsi sama. Nejsi sama. Aby jsi byla sama a utvrdilo tě v tom, protože si fňukáš, když jsi sama, tak ti opravdu hraje hru, které uvěříš. Všichni tě budou jakoby opouštět, protože hmotný pán ovlivňuje všechna hmotná těla, takže ta hra ti to dokazuje. Začni být ráda sama se svým tělem. Až ti hodí jakýkoliv odpor, tak se pousměj, vysvětli mu, že to není pravda, jako když máš kamaráda, nebo malého pejska, kterého vychováváš. Pohlad' ho, udělej si radost. A buď ráda sama. Až začneš být ráda sama a nebudeš chtít měnit ten stav, pak dostaneš vše potřebné.